

De Europæiske Fællesskabers Tidende

16. Årgang Nr. L 228

16. august 1973

Dansk udgave

Retsforskrifter

Indhold

I Retsakter hvis offentliggørelse er obligatorisk

.

II Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk

Råd

73/238/EØF:

Rådets Direktiv af 24. juli 1973 om foranstaltninger, der kan mindske vanskelighederne ved forsyning med mineralolie og mineralolieprodukter 1

73/239/EØF:

Rådets første Direktiv af 24. juli 1973 om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring 3

73/240/EØF:

Rådets Direktiv af 24. juli 1973 om ophævelse af begrænsninger i etableringsfriheden inden for direkte forsikring bortset fra livsforsikring 20

73/241/EØF:

Rådets Direktiv af 24. juli 1973 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om kakao- og chokoladevarer bestemt til konsum 23

73/242/EØF:

Rådets Afgørelse af 24. juli 1973 som meddeler Kommissionen vedrørende udførelsen af Udviklingsfonden for de oversøiske lande og territoriers (første Fond) transaktioner i regnskabsåret 1970 36

73/243/EØF:

Rådets Afgørelse af 24. juli 1973 som meddeler Kommissionen godkendelse vedrørende udførelsen af Den europæiske Udviklingsfonds (1963) (anden EUF) transaktioner for regnskabsåret 1970 38

Indhold (forts.)

Kommission

73/244/EØF:

Kommissionens Beslutning af 4. juli 1973 om konstatering af, at betingelserne er opfyldt for tilvejebringelse af blød hvede til en national fødevarehjælpeaktion 41

73/245/EØF:

Kommissionens Beslutning af 9. juli 1973 om fastsættelse af de beløb, med hvilke de monetære udligningsbeløb skal nedsættes for så vidt angår oksekød 42

73/246/EKSF:

Kommissionens Beslutning af 10. juli 1973 om fravigelse af Den høje Myndigheds henstilling nr. 1-64 om en forhøjelse af beskyttelsen udadtil over for jern- og stålprodukter (fireoghalvtredsindstyvende fravigelse) 44

73/247/EØF:

Kommissionens Beslutning af 11. juli 1973 om fastsættelse af det maksimale restitutionsbeløb i forbindelse med den tiende del-licitation for hvidt sukker i henhold til forordning (EØF) nr. 1101/73 47

73/248/EØF:

Kommissionens Beslutning af 16. juli 1973 om fastsættelse af mindsteprisen for salg af smør med henblik på den 21. særlige licitation afholdt inden for rammerne af den løbende licitation, der er nævnt i forordning (EØF) nr. 1519/72 48

73/249/EØF:

Kommissionens Beslutning af 16. juli 1973 om fastsættelse af mindsteprisen ved salg af smør med henblik på den 25. særlige licitation afholdt inden for rammerne af den løbende licitation, der er nævnt i forordning (EØF) nr. 1259/72 49

73/250/EØF:

Kommissionens Beslutning af 16. juli 1973 om fastsættelse af de beløb, med hvilke de monetære udligningsbeløb skal nedsættes for så vidt angår oksekød 50

II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

RÅD

RÅDETS DIREKTIV

af 24. juli 1973

om foranstaltninger, der kan mindske vanskelighederne ved forsyning med mineralolie og mineralolieprodukter

(73/238/EØF)

RADET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 103,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg, og

ud fra følgende betragtninger:

Udformningen af en fælles energipolitik er et af de mål, som Fællesskaberne har sat sig;

mineralolie og mineralolieprodukter indtager en stadig større plads i Fællesskabets forsyning med energiprodukter; enhver vanskelighed, selv af forbigående art, som fører til en mærkbar nedgang i leverancerne af disse produkter, vil kunne forårsage alvorlige forstyrrelser i Fællesskabets økonomiske aktivitet, og det er derfor vigtigt at Fællesskabet er i stand til at udligne eller i det mindste af afsvække de negative virkninger af en sådan situation;

det er vigtigt på forhånd at fastsætte egnede fremgangsmåder og midler, som kan sikre en hurtig iværksættelse af foranstaltninger, til at afhjælpe virkningerne af vanskeligheder ved forsyning med mineralolie og mineralolieprodukter;

alle medlemsstater bør med henblik derpå råde over de fornødne beføjelser til i givet fald ufortøvet og i overensstemmelse med bestemmelserne i traktaten, særlig artikel 103, at kunne træffe egnede foranstaltninger;

en vis overensstemmelse mellem disse beføjelser er nødvendig for at lette samordningen af de nationale foranstaltninger inden for rammerne af konsultationen på fællesskabsplan;

der bør endvidere straks operettes et rådgivende organ, der kan lette samordningen af de konkrete foranstaltninger, som medlemsstaterne har truffet eller har planer om at træffe;

det er nødvendigt, at alle medlemsstater udarbejder planer, der kan tages i anvendelse, hvis der opstår vanskeligheder i forsyningen med mineralolie og mineralolieprodukter,

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Medlemsstaterne tager alle forholdsregler, som er nødvendige for at tildele de kompetente myndigheder beføjelser, der i tilfælde af vanskeligheder ved forsyning med mineralolie og mineralolieprodukter, som fører til en mærkbar nedgang i leverancerne af disse produkter, og som kan medføre alvorlige forstyrrelser, gør det muligt:

— at trække på de i Rådets direktiv af 20. december 1968 om forpligtelse for EØF's medlemsstater til

at opretholde minimumlagre af mineralolie og/eller mineralolieprodukter ⁽¹⁾ fastsatte reserve-
lagre og foretage tildelinger herfra til forbrugerne,

- at begrænse det samlede forbrug eller nærmere angive dele deraf i forhold til det påregnede forsyningsunderskud, herunder ved at give visse forbrugerkategorier prioritet ved tildeling af mineralolieprodukter,
- at regulere priserne med det formål at undgå unormale prisstigninger.

Artikel 2

1. Medlemsstaterne udpeger de organer, der får til opgave at iværksætte de foranstaltninger, som skal træffes til gennemførelse af de i artikel 1 nævnte beføjelser.
2. Medlemsstaterne forbereder planer om indgreb, som kan tages i anvendelse, hvis der opstår vanskeligheder ved forsyning med mineralolie og mineralolieprodukter.

Artikel 3

1. Når der opstår vanskeligheder for forsyning med mineralolie og mineralolieprodukter i Fællesskabet eller i en medlemsstat, indkalder Kommissionen snarest muligt og under dens formandskab, på anmodning fra en medlemsstat eller på eget initiativ, en gruppe af delegerede fra medlemsstaterne, hvis nominelle sammensætning er fastsat i forvejen.
2. Denne gruppe holder de nødvendige konsultationer til sikring af en samordning af de foranstalt-

ninger, som er truffet eller som skal træffes, i henhold til de i artikel 1 nævnte beføjelser.

Artikel 4

1. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om de bestemmelser, der er truffet til opfyldelse af de forpligtelser, der opstår i medfør af artikel 1 i dette direktiv.
2. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om sammensætning og mandat, for de i artikel 2, stk. 1, omhandlede nationale organer, som vil få til opgave at iværksætte de foranstaltninger, som skal træffes.

Artikel 5

Medlemsstaterne sætter de nødvendige administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser i kraft for senest den 30. juni 1974 at efterkomme dette direktiv.

Artikel 6

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 24. juli 1973.

På Rådets vegne

I. NØRGAARD

Formand

⁽¹⁾ EFT nr. L 308 af 23. 12. 1968, s. 14.

RÅDETS FØRSTE DIREKTIV

af 24. juli 1973

om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring

(73/239/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 57, stk. 2,

under henvisning til den almindelige plan om ophævelse af begrænsninger i etableringsfriheden ⁽¹⁾, særlig afsnit IV C,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽²⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

I medfør af forannævnte almindelige plan er ophævelse af begrænsninger ved oprettelse af agenturer og filialer for så vidt angår virksomheder, der driver direkte forsikring, undergivet samordningen af betingelserne for adgang til og udøvelse af sådan virksomhed; denne samordning skal i første omgang gennemføres for direkte forsikring bortset fra livsforsikring;

for at lette adgangen til og udøvelsen af disse former for forsikringsvirksomhed er det vigtigt at fjerne visse forskelle i de nationale lovgivninger vedrørende tilsyn; for at nå dette mål, samtidig med at der garanteres de sikrede og tredjemænd i alle medlemsstaterne en tilstrækkelig beskyttelse, bør navnlig de bestemmelser samordnes, der vedrører de finansielle garantier, som kræves af forsikringsvirksomheder;

det er nødvendigt at risici klassificeres inden for forsikringsklasser navnlig for at bestemme, hvilke former for virksomhed, der er genstand for en obligatorisk tilladelse, samt størrelsen af den minimumsgaranti-

fond, der fastsættes for den pågældende forsikringsklasse;

visse gensidige forsikringsselskaber bør udelukkes fra dette direktivs anvendelsesområde, da de på grund af deres juridiske status opfylder visse sikkerhedsbetingelser og frembyder særlige finansielle garantier; endvidere vil det være hensigtsmæssigt i flere medlemsstater at udelukke bestemte organer, hvis virksomhed kun omfatter et meget snævert felt, og som vedtægtsmæssigt er begrænset til et bestemt område eller til bestemte personer;

de forskellige lovgivninger indeholder forskellige regler for samtidig udøvelse af sygeforsikring, kredit- og kauforsikring samt retshjælpsforsikring med forskelle såvel mellem lovgivningerne indbyrdes som i forhold til andre forsikringsklasser; opretholdelsen af disse forskelle efter ophævelse af begrænsninger i etableringsretten inden for forsikringsklasserne bortset fra livsforsikring vil fortsat lægge hindringer i vejen for etableringsfriheden; dette problem må løses inden for rammerne af en senere samordning, der skal gennemføres i en forholdsvis nær fremtid;

i hver medlemsstat må tilsynet udvides til at omfatte alle de forsikringsklasser, der er omfattet af dette direktiv; dette tilsyn er kun muligt, hvis disse former for virksomhed undergives en administrativ tilladelse; betingelserne for meddelelse og tilbagekaldelse af denne tilladelse må derfor fastsættes nærmere; det er nødvendigt at indføre adgang til domstolsprøvelse af beslutninger om afslag eller tilbagekaldelse;

de såkaldte transportforsikringer under numrene 4, 5, 6, 7 og 12 i punkt A i bilaget og kreditforsikringerne under numrene 14 og 15 i punkt A i bilaget bør undergives en smidigere ordning på grund af bestandige svingninger inden for vare- og kredittransaktioner;

udarbejdelsen af en fælles metode til beregning af de tekniske reserver er for tiden genstand for en undersøgelse på fællesskabsplan; det synes derfor formålstjenligt at udskyde gennemførelse af samordningen på dette område samt spørgsmål om fastsættelse af anbringelsesmåder og om værdiansættelse af aktiverne til senere direktiver;

⁽¹⁾ EFT nr. 2 af 15. 1. 1962, s. 36/62.

⁽²⁾ EFT nr. C 27 af 28. 3. 1968, s. 15.

⁽³⁾ EFT nr. 158 af 18. 7. 1967, s. 1.

det er nødvendigt at forsikringsvirksomhederne ud over tekniske reserver, der er tilstrækkelige til at opfylde indgåede forpligtelser, råder over en supplerende reserve, en såkaldt solvensmargin, i form af frie midler, for at kunne imødegå svingninger i virksomheden; for i den forbindelse at sikre, at de pålagte forpligtelser fastsættes på grundlag af objektive kriterier, der giver virksomheder af samme størrelse de samme konkurrencevilkår, bør det bestemmes, at denne margin dels skal stå i forhold til virksomhedens samlede omsætning og dels skal fastsættes på grundlag af to sikkerhedsindici, hvoraf det ene bygger på præmierne, det andet på skaderne;

det er nødvendigt at kræve en minimumsgarantifond, hvis størrelse fastsættes på grundlag af risikoens betydning inden for de pågældende forsikringsklasser, dels for at sikre, at virksomhederne allerede ved deres stiftelse råder over tilstrækkelige midler, dels for at garantere, at solvensmarginen i intet tilfælde under udøvelse af virksomheden falder under et sikkerhedsminimum;

det er nødvendigt at fastsætte foranstaltninger for det tilfælde, at virksomhedens finansielle situation skulle udvikle sig således, at det bliver vanskeligt for den at opfylde sine forpligtelser;

de samordnede regler for udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed i Fællesskabet skal principielt finde anvendelse på alle de virksomheder, der gør sig gældende på markedet, og altså ligeledes på agenturer og filialer af virksomheder, hvis vedtægtsmæssige hjemsted ligger uden for Fællesskabet; for så vidt angår tilsynsbestemmelserne bør der dog fastsættes særlige regler for disse agenturer og filialer, da midlerne i de virksomheder hvortil de hører, befinder sig uden for Fællesskabet;

der bør imidlertid åbnes mulighed for en lempelse af disse særlige betingelser uden dog at fravige det princip, at disse virksomheders agenturer og filialer ikke må behandles mere gunstigt end Fællesskabets virksomheder;

visse overgangsbestemmelser er påkrævet for at gøre det muligt navnlig for bestående små og mellemstore virksomheder at tilpasse sig de forskrifter, der skal udstedes af medlemsstaterne til gennemførelse af dette direktiv med forbehold af artikel 53 i traktaten;

det er vigtigt, at den ensartede anvendelse af de samordnede regler sikres, og med henblik herpå at forudse et snævert samarbejde på dette område mellem Kommissionen og medlemsstaterne,

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Afsnit I — Almindelige bestemmelser

Artikel 1

Dette direktiv vedrører adgang til og udøvelse af selvstændig direkte forsikringsvirksomhed udøvet gennem forsikringsvirksomheder, der er etableret i en medlemsstat, eller som ønsker at etablere sig i en medlemsstat, inden for de i bilaget til dette direktiv fastsatte klasser.

Artikel 2

Dette direktiv vedrører ikke:

1. Følgende forsikringer:

- a) livsforsikring, d.v.s. navnlig livsbetinget kapitalforsikring, ophørende eller livsvarig livsforsikring, livsforsikring med udbetaling i levende live, livsforsikring med tilbagebetaling af præmier, tontiner, forsikring betalbar ved ægteskab og forsikring betalbar ved fødsel;
- b) livrente;
- c) livsforsikringsselskabernes accessoriske forsikringer, d.v.s. forsikring mod legemsbeskadigelse herunder uarbejdsdygtighed, forsikring mod dødsfald som følge af ulykkestilfælde forsikring mod invaliditet som følge af ulykkestilfælde eller sygdom, såfremt disse forskellige forsikringer tegnes accessorisk til livsforsikring;
- d) forsikringer, der er omfattet af en lovbestemt social sikringsordning;
- e) forsikring, der praktiseres i Irland og Det forenede Kongerige under betegnelsen sygeforsikring, og som indgås for en lang periode og er uopsigelig (»permanent health insurance not subject to cancellation«).

2. Følgende former for virksomhed:

- a) kapitalisationsvirksomhed, således som denne er nærmere fastlagt i de enkelte medlemsstaters lovgivning;
- b) virksomhed, der udøves af forsørgelses- og understøttelsesorganer, hvis ydelsen varierer efter de disponible midler, medens medlemsbidraget udgør et fast beløb;
- c) virksomhed, der udøves af en organisation, der ikke har status som juridisk person, og hvis

formål er gensidig sikring af dens medlemmer uden betaling af præmier og uden oprettelse af tekniske reserver;

- d) indtil den senere samordning, der skal gennemføres inden en frist på fire år efter dette direktivs bekendtgørelse, eksportkreditforsikringsvirksomhed for statens regning eller med statsstøtte.

Artikel 3

1. Dette direktiv vedrører ikke de gensidige forsikringsselskaber, der opfylder samtlige følgende betingelser:

- vedtægterne giver mulighed for opkrævning af ekstrabidrag eller nedsættelse af ydelserne,
- virksomheden omfatter ikke ansvarsforsikring — med mindre denne udgør en accessorisk sikring i henhold til punkt C i bilaget — samt kreditforsikring og kaution,
- den årlige præmieindtægt, der opkræves i forbindelse med virksomhed, som omfattes af dette direktiv, overstiger ikke 1 million regningsenheder,
- mindst halvdelen af de præmier, der opkræves i forbindelse med virksomhed, som omfattes af dette direktiv, stammer fra fysiske personer, der er deltagere i det gensidige forsikringsselskab.

2. Endvidere vedrører dette direktiv ikke gensidige forsikringsselskaber, som med en anden virksomhed af samme art har indgået en aftale, der omfatter fuld genforsikring af de forsikringskontrakter, som de indgår, eller indebærer det overtagende selskabs indtræden i det overdragende selskabs sted ved opfyldelsen af forpligtelser i henhold til de nævnte kontrakter.

I så fald er det overtagende forsikringsselskab dog omfattet af dette direktiv.

Artikel 4

Såfremt deres vedtægsmæssige kompetence ikke ændres, vedrører dette direktiv ikke:

a) i Tyskland

= følgende offentligtretlige organer med monopol (Monopolanstalten):

1. Badische Gebäudeversicherungsanstalt, Karlsruhe
2. Bayerische Landesbrandversicherungsanstalt, München

3. Bayerische Landestiersversicherungsanstalt, Schlachtviehversicherung, München
4. Braunschweigische Landesbrandversicherungsanstalt, Braunschweig
5. Hamburger Feuerkasse, Hamburg
6. Hessische Brandversicherungsanstalt (Hessische Brandversicherungskammer), Darmstadt
7. Hessische Brandversicherungsanstalt, Kassel
8. Hohenzollernsche Feuerversicherungsanstalt, Sigmaringen
9. Lippische Landesbrandversicherungsanstalt, Detmold
10. Nassauische Brandversicherungsanstalt, Wiesbaden
11. Oldenburgische Landesbrandkasse, Oldenburg
12. Ostfriesische Landschaftliche Brandkasse, Aurich
13. Feuersozietaet Berlin, Berlin
14. Württembergische Gebäudebrandversicherungsanstalt, Stuttgart.

Den territoriale kompetence anses dog ikke som ændret i tilfælde af en sammenslutning af disse organer, når det nye organ bevarer de sammensluttede organers territoriale kompetence; ligeledes anses kompetencen med hensyn til klasserne ikke som ændret, såfremt et af disse organer for det samme område overtager en eller flere klasser fra et af de omhandlede organer.

= følgende halvstatslige organer:

1. Postbeamtenkrankenkasse
2. Krankenversorgung der Bundesbahnbeamten;

b) i Frankrig

følgende organer:

1. Caisse départementale des Incendies des Ardennes
2. Caisse départementale des Incendies de la Côte d'Or
3. Caisse départementale des Incendies de la Marne
4. Caisse départementale des Incendies de la Mause

- 5. Caisse départementale des Incendies de la Somme
- 6. Caisse départementale Grêle du Gers
- 7. Caisse départementale Grêle de l'Hérault;
- c) *i Irland*
Voluntary Health Insurance Board;
- d) *i Italien*
la Cassa di Previdenza per l'assicurazione degli sportivi (Sportass).
- e) *i Det forenede Kongerige*
the Crown Agents.

Artikel 5

I dette direktiv forstås ved:

- a) regningsenhed: den i artikel 4 i vedtægterne for Den europæiske Investeringsbank fastsatte enhed;
- b) kongruens: dækning af forpligtelser, der kan kræves opfyldt i en bestemt valuta ved aktiver, der lyder på, eller som kan realiseres i denne samme valuta;
- c) aktivernes lokalisering: tilstedeværelse af rørlige eller faste aktiver inden for en medlemsstat dog uden krav om deponering af rørlige aktiver og uden restriktive foranstaltninger med hensyn til faste aktiver såsom tinglysning af panterrettigheder. De aktiver, der består i fordringer, anses som lokaliseret i den medlemsstat, hvor de kan indfries.

Afsnit II — Regler for virksomheder med vedtægtsmæssigt hjemsted inden for Fællesskabet

Afdeling A: Betingelser for adgang til forsikringsvirksomhed

Artikel 6

- 1. Hver medlemsstat gør adgang til direkte forsikringsvirksomhed på sit område afhængig af en administrativ tilladelse.
- 2. Ansøgning om denne tilladelse skal indgives til den kompetente myndighed i den pågældende medlemsstat af:
 - a) den virksomhed, der opretter sit vedtægtsmæssige hjemsted på denne stats område,

- b) den virksomhed, hvis vedtægtsmæssige hjemsted befinder sig i en anden medlemsstat, og som åbner en filial eller et agentur på den pågældende medlemsstats område,
 - c) den virksomhed, som efter at have modtaget den under litra a) eller b) omhandlede tilladelse udstrækker sin virksomhed på denne stats område til andre forsikringsklasser,
 - d) den virksomhed, der i overensstemmelse med artikel 7, stk. 1, har opnået tilladelse for en del af den pågældende stats område, og som udstrækker sin virksomhed ud over dette område.
3. Medlemsstaterne må ikke gøre denne tilladelse betinget af et depot eller en sikkerhedsstillelse.

Artikel 7

- 1. Tilladelsen gælder for den pågældende medlemsstats samlede område, medmindre ansøgeren kun anmoder om at udøve virksomhed på en del af den pågældende stats område, i det omfang den nationale lovgivning åbner mulighed herfor.
- 2. Tilladelsen gives særskilt for hver forsikringsklasse. Den omfatter hele den pågældende klasse, medmindre ansøgeren kun ønsker at dække en del af de risici, der i henhold til punkt A i bilaget hører under denne klasse.
 - a) Hver medlemsstat har dog mulighed for at meddele tilladelse for de grupper af klasser, der er anført under punkt B i bilaget, idet tilladelsen gives den deri fastsatte tilsvarende benævnelse.
 - b) Den tilladelse, der gives for en klasse eller for en gruppe af klasser omfatter ligeledes dækning af de under en anden klasse hørende accessoriske risici, såfremt de under punkt C i bilaget fastsatte betingelser er opfyldt.
 - c) Indtil den senere samordning, der finder sted inden for en frist af fire år efter meddelelse af dette direktiv, kan forbundsrepublikken Tyskland opretholde forbudet mod, at sygeforsikring, kredit- og kautionsforsikring eller retshjælpsforsikring udøves sideløbende eller samtidig med andre klasser på dens område.

Artikel 8

- 1. Hver medlemsstat kræver, at de virksomheder, der oprettes på dens område, og som ansøger om godkendelse:

a) antager en af følgende former:

— for kongeriget Belgien:

»société anonyme«/»naamloze vennootschap«, »société en commandite par actions«/»vennootschap bij wijze van geldschieting op aandelen«, »association d'assurance mutuelle«/»onderlinge verzekeringsmaatschappij«, »société coopérative«/»coöperatieve vennootschap«,

— for kongeriget Danmark:

»aktieselskaber«, »gensidige selskaber«,

— for forbundsrepublikken Tyskland:

»Aktiengesellschaft«, »Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit«, Öffentlich-rechtliches Wettbewerbs-Versicherungsunternehmen«,

— for Den franske Republik:

»société anonyme«, »société à forme mutuelle«, »mutuelle«, »union de mutuelles«,

— for Irland:

»incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited«,

— for Den italienske Republik:

»società per azioni«, »società cooperativa«, »mutua di assicurazione«,

— for storhertugdømmet Luxembourg:

»société anonyme«, »société en commandite par actions«, »association d'assurances mutuelles«, »société coopérative«,

— for kongeriget Nederlandene:

»naamloze vennootschap«, »onderlinge waarborgsmaatschappij«, »coöperatieve vereniging«,

— for Det forenede Kongerige:

»incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited«, »societies registered under the industrial and provident societies acts«, »societies registered under the friendly societies act«, sammenslutningen af forsikringsgivere kaldet Lloyd's.

Endvidere kan medlemsstaterne i givet fald oprette virksomheder af enhver offentligretlig form, når disse organers formål er udøvelse af

forsikringsvirksomhed på samme vilkår som privatretlige virksomheder;

b) begrænser deres formål til forsikringsvirksomhed og dermed direkte forbundne forretninger med udelukkelse af enhver anden erhvervsmæssig virksomhed,

c) fremlægger en driftsplan i overensstemmelse med artikel 9,

d) råder over den i artikel 17, stk. 2, fastsatte minimumsgarantifond.

2. Den virksomhed, der ansøger om tilladelse til udvidelse af virksomheden til andre klasser eller, i det i artikel 6, stk. 2, litra d), nævnte tilfælde, til en anden del af området, skal fremlægge en driftsplan i overensstemmelse med artikel 9 for så vidt angår disse andre klasser eller denne anden del af området.

Den skal endvidere godtgøre, at den råder over den i artikel 16 fastsatte solvensmargin, samt at den, såfremt der i henhold til artikel 17, stk. 2, for disse andre klasser kræves en større minimumsgarantifond end tidligere, er i besiddelse af dette minimum.

3. Den nuværende samordning er ikke til hinder for medlemsstaternes anvendelse af bestemmelser, der foreskriver krav til bestyrelsesmedlemmernes faglige kvalifikationer samt godkendelse af vedtægterne, de almindelige og specielle forsikringsbetingelser i policerne, tariffer og alt andet materiale, der er nødvendigt for den normale gennemførelse af tilsynet.

4. De ovennævnte bestemmelser kan ikke foreskrive, at ansøgningen om tilladelse behandles under hensyntagen til markedets økonomiske behov.

Artikel 9

Den i artikel 8, stk. 1, litra c), nævnte driftsplan skal indeholde angivelser eller dokumentation vedrørende:

a) arten af de risici som virksomheden har til hensigt at dække; de almindelige og specielle forsikringsbetingelser i de policer, den har til hensigt at benytte;

b) de tariffer, som virksomheden har til hensigt at anvende for de enkelte kategorier af dispositioner;

c) grundprincipperne for genforsikring;

- d) sammensætningen af minimumsgarantifonden;
 - e) de anslåede omkostninger i forbindelse med opbygningen af administrationen og funktionsnettet samt de dertil bestemte finansielle midler;
- og endvidere for de tre følgende regnskabsår:
- f) de anslåede administrationsomkostninger bortset fra omkostninger i forbindelse med administrations opbygning, navnlig de løbende almindelige omkostninger og provisioner;
 - g) de anslåede præmier eller bidrag og skadesudgifter;
 - h) den sandsynlige finansielle stilling;
 - i) de anslåede finansielle midler, der er bestemt til dækning af forpligtelser og solvensmargin.

De under litra a) og b) nævnte angivelser kræves dog ikke i forbindelse med de under numrene 4, 5, 6, 7 og 12 i punkt A i bilaget anførte risici; heller ikke kræves de under litra b) nævnte angivelser i forbindelse med de under numrene 14 og 15 i punkt A i bilaget anførte risici. De under litra a) og b) nævnte angivelser kræves ikke i forbindelse med de under nummer 11 i samme punkt anførte risici.

Artikel 10

1. Hver medlemsstat kræver, at en virksomhed, der har sit vedtægtsmæssige hjemsted på en anden medlemsstats område, og som ansøger om tilladelse til åbning af et agentur eller en filial:

- a) meddeler sine vedtægter og listen med bestyrelsesmedlemmerne;
- b) fremlægger et certifikat, der er udstedt af de kompetente myndigheder i det land, hvor det vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende, og hvori godtgørelse inden for hvilke klasser den pågældende virksomhed er beføjet til at udøve virksomhed, og at den råder over minimumsgarantifonden eller, såfremt den er større, over den i henhold til artikel 16, stk. 3, beregnede minimumssolvensmargin; certifikatet skal endvidere angive de risici, som virksomheden faktisk dækker, samt de i artikel 11, stk. 1, litra e), omhandlede finansielle midler;
- c) fremlægger en driftsplan i henhold til artikel 11;
- d) udpeger en generalbefuldmægtiget med bopæl og fast opholdssted i værtslandet, som har tilstræk-

kelige beføjelser til at forpligte virksomheden over for tredjemand samt til at repræsentere den over for værtslandets myndigheder og domstole; såfremt den befuldmægtigede er en juridisk person, skal denne have sit vedtægtsmæssige hjemsted i værtslandet og for sit vedkommende som sin repræsentant udpege en fysisk person, der opfylder de ovennævnte betingelser. Den udpegede befuldmægtigede kan kun afvises af en medlemsstat af grunde, der vedrører hans hæderlighed eller faglige kvalifikationer, under de betingelser, der gælder for lederne af de virksomheder, der har deres vedtægtsmæssige hjemsted på den pågældende stats område.

Med hensyn til Lloyd's må eventuelle tvister i værtslandet, der hidrører fra indgåede forpligtelser, ikke for de sikrede medføre større vanskeligheder, end hvis tvisterne vedrørte virksomheder af sædvanlig type; med henblik herpå skal den generalbefuldmægtigedes kompetence særligt omfatte beføjelse til i denne egenskab at give møde i retten som sagsøgt med beføjelse til at forpligte de pågældende forsikringsgivere i Lloyd's.

2. Hver medlemsstat kræver, såfremt et agentur eller en filial ønsker at udvide sin virksomhed til andre klasser eller — i det i artikel 6, stk. 2 litra d), nævnte tilfælde — til andre dele af den pågældende medlemsstats område, at ansøgeren af denne tilladelse fremlægger en driftsplan i overensstemmelse med artikel 11 og opfylder de i stk. 1, litra b), fastsatte betingelser.

3. Den nuværende samordning er ikke til hinder for medlemsstaternes anvendelse af bestemmelser, som for alle forsikringsvirksomheder foreskriver krav om godkendelse af almindelige og specielle forsikringsbetingelser i policerne, tariffer samt alt andet materiale, der er nødvendigt for den normale udøvelse af tilsynet.

4. De ovennævnte bestemmelser kan ikke foreskrive, at ansøgningen om tilladelse behandles under hensyntagen til markedets økonomiske behov.

Artikel 11

1. Den i artikel 10, stk. 1, litra c), nævnte driftsplan for agenturet eller filialen skal indeholde angivelser eller dokumentation vedrørende:

- a) arten af de risici som virksomheden har til hensigt at dække i værtslandet; de almindelige og specielle forsikringsbetingelser i de policer, den har til hensigt at benytte;
- b) de tariffer, som virksomheden har til hensigt at anvende for de enkelte kategorier af dispositioner;

c) grundprincipperne for genforsikring;

d) oversigt over virksomhedens solvensmargin som omhandlet i artiklerne 16 og 17;

e) de anslåede omkostninger i forbindelse med opbygningen af administrationen og funktionsnettet samt de dertil bestemte finansielle midler;

og endvidere for de tre første regnskabsår;

f) de anslåede administrationsomkostninger;

g) de anslåede præmier eller bidrag og skadesudgifter under hensyn til det nye virkefelt;

h) agenturets eller filialens sandsynlige finansielle stilling.

De under litra a) og b) nævnte angivelser kræves dog ikke i forbindelse med de under numrene 4, 5, 6, 7 og 12 i punkt A i bilaget anførte risici; heller ikke kræves de under litra b) nævnte angivelser i forbindelse med de under numrene 14 og 15 i punkt A i bilaget anførte risici. De under litra a) og b) nævnte angivelser kræves ikke i forbindelse med de under nummer 11 i samme punkt anførte risici.

2. Planen skal vedlægges status og regnskab over virksomhedens indtægter og udgifter for hvert af de sidste tre regnskabsår. Såfremt virksomheden har mindre end tre regnskabsår, skal den dog kun fremlægge regnskaberne for de afsluttede regnskabsår.

Med hensyn til Lloyd's erstattes meddelelsen af status og regnskab over indtægter og udgifter af forpligtelsen til at fremlægge det samlede årsregnskab over forsikringsvirksomheden vedlagt attestation for, at revisorernes bekræftelse er givet for hver forsikringsgiver og viser, at de forpligtelser, der er opstået ved denne virksomhed fuldt ud dækkes af aktiverne. Disse dokumenter skal gøre det muligt for tilsynsmyndighederne at opnå en sammenlignende oversigt over sammenslutningens stilling med hensyn til solvens.

3. Denne plan fremsendes sammen med bemærkninger fra de myndigheder, der har til opgave at give tilladelsen til de kompetente myndigheder i det land, hvor det vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende. Sidstnævnte myndigheder afgiver inden tre måneder efter modtagelsen af dette materiale udtalelse til førstnævnte myndigheder; såfremt de pågældende myndigheder ikke har afgivet udtalelse inden udløbet af denne frist, anses deres udtalelse for positiv.

Artikel 12

Enhver beslutning om afslag skal være klart begrundet og skal meddeles den pågældende virksomhed.

Hver medlemsstat fastsætter adgang til domstolsprøvelse for enhver beslutning om afslag.

Denne samme adgang til prøvelse fastsættes for det tilfælde, at de kompetente myndigheder ikke har afgivet udtalelse om ansøgningen om tilladelse inden for en frist af seks måneder fra datoen for modtagelsen.

Afdeling B: Betingelser for udøvelse af forsikringsvirksomhed

Artikel 13

Medlemsstaterne efterprøver i snævert samarbejde de tilladte virksomheders finansielle situation.

Artikel 14

Tilsynsmyndigheden i den medlemsstat, på hvis område virksomhedens vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende, skal efterprøve denne virksomheds solvens for så vidt angår dets samlede virkefelt. Det påhviler tilsynsmyndighederne i de øvrige medlemsstater at give ovennævnte tilsynsmyndighed alle nødvendige oplysninger for at gøre det muligt for denne at gennemføre den pågældende efterprøvning.

Artikel 15

1. Hver medlemsstat, på hvis område et forsikringsforetagende udøver sin virksomhed, pålægger dette at afsætte tilstrækkelige tekniske reserver.

Disse reservers størrelse bestemmes efter de af staten fastsatte regler eller i mangel heraf efter den i denne stat gældende praksis.

2. De tekniske reserver skal være dækket af ækvivalente og kongruente aktiver, der befinder sig i det land, hvor virksomheden udøves. Medlemsstaterne kan dog lempe reglerne for aktivernes kongruens og lokalisering.

Luxembourg kan i betragtning af sin særlige situation opretholde sin ved dette direktivs ikrafttræden gældende garantiordning for de tekniske reserver, indtil samordningen af lovgivningerne vedrørende virksomhedernes likvidation er gennemført.

Retsforskrifterne i det land, hvor virksomheden udøves, fastsætter aktivernes art og i givet fald, i hvilket omfang det kan tillades, at disse dækker de tekniske reserver, samt reglerne for vurdering af disse aktiver.

3. Såfremt en medlemsstat tillader, at de tekniske reserver dækkes af fordringer på reassurandørerne, fastsætter den den tilladte procentsats. Den kan i så fald, uanset stk. 2, ikke stille krav til disse fordringers lokalisering.

4. Tilsynsmyndigheden i den medlemsstat, på hvis område en virksomheds vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende, drager omsorg for, at virksomhedens status til dækning af de tekniske reserver udviser aktiver, der svarer til de forpligtelser, som er indgået i alle de lande, hvor den udøver sin virksomhed.

Artikel 16

1. Hver medlemsstat pålægger hver virksomhed, hvis vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende på dens område, at oprette en i forhold til deres samlede virksomhed tilstrækkelig solvensmargin.

Solvensmarginen svarer til virksomhedens formue fri for enhver påregnelig forpligtelse og med fradrag af immaterielle værdier. Den omfatter navnlig:

- den indbetalte grundkapital eller for gensidige forsikringsselskaber den faktiske grundfond;
- halvdelen af den ikke-indbetalte grundkapital eller grundfond, når den indbetalte del udgør 25 % af denne kapital eller fond;
- reserver (lovmæssige og frie), der ikke modsvarer forpligtelserne;
- overført overskud;
- ekstrabidrag, som gensidige og gensidig-lignende selskaber med variable bidrag kan kræve af deltagerne i løbet af et regnskabsår, med et beløb på indtil halvdelen af forskellen mellem de maksimale bidrag og de faktisk opkrævede bidrag; disse mulige ekstrabidrag kan dog ikke dække mere end 50 % af marginen;
- efter anmodning og begrundelse fra virksomheden og med samtykke fra tilsynsmyndighederne i de pågældende medlemsstater, hvor forsikringsforetagendet udøver sin virksomhed; de skjulte reserver, der er opstået som følge af en for lav ansættelse af aktiverne og en for høj ansættelse af passiverne, i det omfang sådanne skjulte reserver ikke har karakter af et undtagelsestilfælde.

Den for høje ansættelse af de tekniske reserver vurderes i forhold til deres størrelse som beregnet af virksomheden i overensstemmelse med nationale bestemmelser; indtil den senere samordning af de tekniske reserver kan dog et beløb på 75 % af forskellen mellem reservebeløbet for foreliggende risici, beregnet af virksomheden som et fast beløb ved anvendelse af en minimumsprocentsats på præmierne, og det beløb, som ville være fremkommet ved beregning af reserven »aftale for aftale« — såfremt den nationale lovgivning tillader et valg mellem disse to metoder — tages i betragtning i solvensmarginen med indtil 20 %.

2. Solvensmarginen bestemmes i forhold til enten det årlige præmie- eller bidragsbeløb eller til gennemsnittet af skader i de tre sidste regnskabsår. Såfremt virksomheder hovedsagelig kun dækker storm-, hagl- eller frostrisici, tages der dog hensyn til de sidste syv regnskabsår som referenceperiode for gennemsnittet af skader.

3. Med forbehold af artikel 17 skal solvensmarginens størrelse være lig med det højeste af følgende to resultater:

Første resultat (i forhold til præmierne):

- de præmier eller bidrag, der er indgået i direkte forsikringsforretning af enhver art i løbet af det sidste regnskabsår inklusive accessoriske, lægges sammen;
- hertil lægges beløbet for de præmier, der er overtaget for genforsikring i løbet af det sidste regnskabsår;
- herfra fradrages det samlede beløb for de i løbet af det sidste regnskabsår annullerede præmier eller bidrag samt det samlede beløb for skatter og afgifter på de præmier og bidrag, der indgår i den samlede indtægt.

Efter at have delt det således fremkomne beløb i to rater, af hvilke den første går op til 10 millioner regningsenheder, og den anden omfatter det resterende beløb, beregnes brøkdelen på henholdsvis 18 % og 16 % af disse rater og lægges til.

Det første resultat fremkommer ved multiplikation af den således beregnede sum med det forhold, der for det sidste regnskabsår består mellem størrelsen af de forsikringsydelse, der påhviler virksomheden efter afgivelse til genforsikring, og forsikringsydelseernes bruttobeløb; dette forhold kan i intet tilfælde være under 50 %.

Andet resultat (i forhold til skaderne):

- de beløb for skader, der uden fradrag af skader, som påhviler cessionarer og retrocessionarer, er udbetalt i løbet af de i stk. 2 omhandlede perioder i direkte forsikring, lægges sammen;
- hertil lægges beløbet for de skader, der er udbetalt i løbet af de samme perioder for forpligtelser, der er overtaget i genforsikring eller retrocession;
- hertil lægges beløbet for de henlæggelser til endnu ikke afviklede skader, der er fastlagt i slutningen af sidste regnskabsår for såvel direkte forretninger som for de ved genforsikring overtagne forpligtelser;
- herfra fradrages de regresbeløb, der er indgået i løbet af de i stk. 2 omhandlede perioder;
- herfra fradrages beløbet for de henlæggelser eller reserver til endnu ikke afviklede skader, som er fastlagt i begyndelsen af det andet regnskabsår, der går forud for det sidst afsluttede regnskabsår, for såvel direkte forretninger som for de ved genforsikring overtagne forpligtelser.

Efter at have delt tredjedelen eller syvendedelen af det således fremkomne beløb, alt efter referenceperioden i overensstemmelse med stk. 2, i to rater, af hvilke den første går op til 7 millioner regningsenheder, og den anden omfatter det resterende beløb, beregnes brøkdele på henholdsvis 26 % og 23 % af disse rater og lægges til.

Det andet resultat fremkommer ved multiplikation af den således beregnede sum med det forhold, der for det sidste regnskabsår består mellem størrelsen af de skader, der påhvilede virksomheden efter afgivelse til genforsikring, og skadernes bruttobeløb; dette forhold kan i intet tilfælde være lavere end 50 %.

4. De brøkdele, der anvendes på de i stk. 3 nævnte rater nedsættes til en tredjedel for sygeforsikring, der teknisk fungerer på lignende måde som livsforsikring, såfremt

- de opkrævede præmier beregnes på grundlag af sygelighedstavler efter de matematiske metoder, der anvendes i forsikring;
- der oprettes en alderdomsreserve;
- der opkræves et præmietillæg, for at skabe en sikkerhedsmargin af en passende størrelse;
- forsikringsgiveren ikke kan opsig kontrakten før senest efter udløbet af det tredje forsikringsår;

- kontrakten åbner mulighed for at hæve præmierne eller nedsætte ydelserne for løbende kontrakter.

5. Med hensyn til Lloyd's, hvor den i stk. 3 omhandlede beregning af det første resultat i forhold til præmierne udføres på grundlag af nettopræmier, multipliceres disse med en fast procent, hvis størrelse fastsættes årligt af hjemstedets tilsynsmyndighed. Denne faste procent skal beregnes på grundlag af de seneste statistiske oplysninger særlig vedrørende den udbetalte provision.

Disse oplysninger såvel som de foretagne beregninger meddeles tilsynsmyndighederne i de lande, hvor Lloyd er etableret.

Artikel 17

1. En tredjedel af solvensmarginen udgør garantifonden.

2. a) Garantifonden kan dog ikke være mindre end:

- 400 000 regningsenheder for de risici eller en del af de risici, der hører under en af de i punkt A i bilaget under numrene 10, 11, 12, 13, 14 og 15 anførte klasser;
- 300 000 regningsenheder for de risici eller en del af de risici, der hører under en af de i punkt A i bilaget under numrene 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 og 16 anførte klasser;
- 200 000 regningsenheder for de risici eller en del af de risici, der hører under en af de i punkt A i bilaget under numrene 9 og 17 anførte klasser.

b) Såfremt foretagendets virksomhed omfatter flere klasser eller flere risici, tages kun den klasse eller risiko i betragtning, der kræver det højeste beløb.

c) Hver medlemsstat kan træffe bestemmelse om, at minimumsgarantifonden nedsættes med en fjerdedel for gensidige selskaber og selskaber af gensidig-lignende karakter.

Artikel 18

1. Medlemsstaterne fastsætter ingen regler for valget af de aktiver, der ikke medgår til dækningen af de tekniske reserver i henhold til artikel 15.

2. Med forbehold af artikel 15, stk. 2, artikel 20, stk. 1 og 3, og artikel 22, stk. 1, sidste afsnit, afstår medlemsstaterne fra at begrænse den fri rådighed over de rørlige og faste aktiver, der indgår i de tilladte virksomheders formue.

Forbundsrepublikken Tyskland kan dog, indtil den senere samordning af betingelserne for adgang til og udøvelse af livsforsikringsvirksomhed, for så vidt angår sygeforsikring i henhold til artikel 16, stk. 4, opretholde begrænsningerne i den fri rådighed over aktiverne, i det omfang den fri rådighed over de aktiver, der dækker de matematiske reserver, gøres afhængig af samtykke fra en «Treuhänder».

Kongeriget Danmark kan dog indtil den fremtidige samordning opretholde de bestemmelser i lovgivningen, der pålægger begrænsninger i den fri rådighed over aktiver, der er afsat af forsikringsvirksomheder til dækning af renteydelser, som skal udredes i henhold til den lovpligtige forsikring mod følger af arbejdsulykker.

3. Disse bestemmelser er ikke til hinder for de foranstaltninger, som medlemsstaterne er berettigede til at træffe i deres egenskab af ejere af eller deltagere i de pågældende virksomheder, såfremt de i artikel 15, stk. 2, omhandlede forskrifter, i de lande hvor virksomheden udøves, overholdes, og de sikredes interesser bevares.

Artikel 19

1. Hver medlemsstat pålægger de virksomheder, der har deres vedtægtsmæssige hjemsted på dens område, hvert år at aflægge beretning over deres samlede virksomhed, deres situation og deres solvens.

2. Medlemsstaterne kræver af de foretagender, der udøver virksomhed på deres område, at de regelmæssigt fremlægger det for udøvelsen af tilsynet nødvendige materiale samt statistisk materiale. De kompetente tilsynsmyndigheder tilsender hinanden det materiale og de oplysninger, der har været benyttet ved udøvelsen af tilsynet.

Artikel 20

1. Såfremt et foretagende ikke efterkommer de i artikel 15 fastsatte bestemmelser, kan tilsynsmyndigheden i det land, hvor virksomheden udøves, forbyde den fri rådighed over de aktiver, der befinder sig i dette land, efter at have underrettet tilsynsmyndighederne i det land, hvor det vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende.

2. Med henblik på genoprettelse af den finansielle situation i en virksomhed, hvis solvensmargin ikke

længere udgør det i artikel 16, stk. 3, foreskrevne minimum, kræver tilsynsmyndigheden i det land, hvor det vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende, en genoprettelsesplan, der skal forelægges den til godkendelse.

3. Såfremt solvensmarginen ikke længere når den i artikel 17 nærmere fastsatte garantifond, kræver tilsynsmyndigheden i det land, hvor det vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende, af virksomheden en kortfristet finansieringsplan, der skal forelægges den til godkendelse.

Den kan endvidere begrænse eller forbyde den fri rådighed over virksomhedens aktiver. Den underretter myndighederne i de medlemsstater, på hvis område denne virksomhed ligeledes er tilladt, herom, idet disse på dens anmodning træffer de samme foranstaltninger.

4. I de i stk. 1 og 3 omhandlede tilfælde kan de kompetente tilsynsmyndigheder desuden træffe alle egnede foranstaltninger til bevarelse af de sikredes interesser.

5. Tilsynsmyndighederne i de medlemsstater, på hvis område den pågældende virksomhed ligeledes er tilladt, samarbejder om gennemførelsen af de i stk. 1—4 nævnte foranstaltninger.

Artikel 21

1. Hver medlemsstat tillader, at de tilladte virksomheder helt eller delvis overdrager deres forsikringsbestand, såfremt den overtagende virksomhed under hensyntagen til overførslen er i besiddelse af den nødvendige solvensmargin.

De pågældende tilsynsmyndigheder rådfører sig indbyrdes før en sådan overdragelse tillades.

2. Når tilladelse er givet af den kompetente tilsynsmyndighed, har denne overdragelse fuld gyldighed over for de pågældende forsikringstagere.

Afdeling C: Tilbagekaldelse af en tilladelse

Artikel 22

1. Den tilladelse, der er givet af den kompetente myndighed i den medlemsstat, på hvis område en virksomheds vedtægtsmæssige hjemsted befinder sig, kan tilbagekaldes af denne myndighed, når virksomheden

a) ikke længere opfylder adgangsbetingelserne;

- b) ikke inden for de indrømmede frister har kunnet gennemføre de foranstaltninger, der er fastsat i genoprettelsesplanen eller finansieringsplanen, som omhandlet i artikel 20;
- c) groft tilsidesætter de forpligtelser, der påhviler det i medfør af nationale bestemmelser.

I tilfælde af tilbagekaldelse af tilladelsen underretter tilsynsmyndigheden i det land, hvor det vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende, tilsynsmyndighederne i de øvrige medlemsstater, der har tilladt virksomheden, herom; disse skal ligeledes foranstalte tilbagekaldelse af deres tilladelse. Førstnævnte tilsynsmyndighed træffer sammen med disse sidstnævnte tilsynsmyndigheder alle egnede foranstaltninger til bevarelse af de sikres interesser og begrænser navnlig den fri rådighed over virksomhedens aktiver, såfremt en sådan begrænsning endnu ikke er pålagt i medfør af artikel 20, stk. 1 og stk. 3, andet afsnit.

2. Den tilladelse, der er meddelt agenturer eller filialer af virksomheder, der har deres vedtægtsmæssige hjemsted i en anden medlemsstat, kan tilbagekaldes, når agenturet eller filialen:

- a) ikke længere opfylder adgangsbetingelserne;
- b) groft tilsidesætter de forpligtelser, der påhviler det eller den i medfør af bestemmelserne i det land, hvor det eller den udøver sin virksomhed navnlig for så vidt angår oprettelsen af de i artikel 15 nærmere foreskrevne tekniske reserver.

Tilsynsmyndighederne i de lande, i hvilke virksomheden udøves, rådfører sig med tilsynsmyndigheden på virksomhedens vedtægtsmæssige hjemsted, før de foranstalter tilbagekaldelse af tilladelsen. Såfremt de skønner det påkrævet at afbryde disse agenturers eller filialers virksomhed inden afslutningen af denne rådførelse, underretter de omgående denne myndighed herom.

3. Enhver beslutning om tilbagekaldelse af en tilladelse eller om afbrydelse af virksomheden skal klart begrundes og meddeles den pågældende virksomhed.

Hver medlemsstat fastsætter adgang til domstolsprøvelse af en sådan beslutning.

Afsnit III — Regler for agenturer eller filialer, der er beliggende inden for Fællesskabet, og som hører under virksomheder, der har deres vedtægtsmæssige hjemsted uden for Fællesskabet

Artikel 23

1. Hver medlemsstat gør adgangen til den i artikel 1 omhandlede form for virksomhed på dens område betinget af en administrativ tilladelse af alle virksom-

heder med vedtægtsmæssigt hjemsted uden for Fællesskabet.

2. Medlemsstaten kan give denne tilladelse, såfremt virksomheden mindst opfylder følgende betingelser:

- a) er beføjet til at udøve forsikringsvirksomhed i medfør af den nationale lovgivning, den er undergivet;
- b) opretter et agentur eller en filial på denne medlemsstats område;
- c) forpligter sig til på agenturets eller filialens hjemsted at føre særskilt regnskab for den virksomhed, der udøves der, samt opbevare alle forretningsdokumenter sammesteds;
- d) udpeger en generalbefuldmægtiget, som skal godkendes af den kompetente myndighed;
- e) råder i det land, hvor virksomheden udøves, over aktiver af en størrelse, der mindst er lig med halvdelen af det i artikel 17, stk. 2, foreskrevne minimum for garantifonden og deponerer fjerdedelen af dette minimum som sikkerhed;
- f) forpligter sig til at være i besiddelse af en solvensmargin i overensstemmelse med artikel 25;
- g) fremlægger en driftsplan i henhold til artikel 11, stk. 1 og 2.

Artikel 24

Medlemsstaterne pålægger virksomhederne at oprette tilstrækkelige tekniske reserver, der svarer til de på deres område indgåede forpligtelser; de drager omsorg for, at agenturet eller filialen dækker disse tekniske reserver ved hjælp af ækvivalente og, i det omfang medlemsstaten kræver det, kongruente aktiver.

Medlemsstaternes lovgivning finder anvendelse ved beregningen af de tekniske reserver, ved fastsættelsen af kategorierne for anbringelse og ved vurderingen af aktiverne.

Den pågældende medlemsstat kræver, at de aktiver, der repræsenterer de tekniske reserver, lokaliseres på deres område. Artikel 15, stk. 3, finder dog anvendelse.

Artikel 25

1. Hver medlemsstat pålægger de agenturer eller filialer, der er oprettet på dens område, at råde over en solvensmargin, der udgøres af aktiver fri for enhver påregnelig forpligtelse og med fradrag af immaterielle værdier. Marginen beregnes i overensstemmelse

med artikel 16, stk. 3. Ved beregningen af denne margin tages dog kun hensyn til præmier eller bidrag og skader, der hidrører fra agenturets eller filialens virksomhed.

2. En tredjedel af solvensmarginen udgør garantifonden. Denne garantifond kan ikke være mindre end halvdelen af det i artikel 17, stk. 2, fastsatte minimum. Initialdepotet stillet i overensstemmelse med artikel 23, stk. 2, litra e), er medregnet heri.

3. De aktiver, der dækker solvensmarginen skal op til et beløb på størrelse med garantifonden befinde sig i den stat, hvor virksomheden udøves, og for så vidt angår det resterende beløb inden for Fællesskabet.

Artikel 26

1. De virksomheder, der efter at have modtaget tilladelse i en medlemsstat opnår tilladelse i en eller flere andre medlemsstater for der at oprette andre agenturer eller filialer, kan anmode om en eller flere af følgende fordele:

- a) at den i artikel 25 omhandlede solvensmargin beregnes på grundlag af den samlede virksomhed, som de udøver inden for Fællesskabet; i så fald tages de præmier eller bidrag og de skader i betragtning, der er en følge af den virksomhed, som udøves af samtlige agenturer eller filialer, der er etableret inden for Fællesskabet;
- b) at de fritages for den i artikel 23, stk. 2, litra e), nævnte forpligtelse til ligeledes i disse stater at stille den krævede sikkerhed;
- c) at de aktiver, der repræsenterer garantifonden, lokaliseres i hvilken som helst af de medlemsstater, hvor de udøver deres virksomhed.

2. Såfremt mindst to af de pågældende medlemsstater samtykker i helt eller delvis at imødekomme virksomhedens anmodning, efterprøver den kompetente myndighed i den medlemsstat, på hvis område ansøgerens ældste afdeling befinder sig, dette foretagendes solvens på grundlag af dets samlede virksomhed inden for de medlemsstater, der har givet deres samtykke. På virksomhedens anmodning og med alle de pågældende medlemsstaters samtykke kan denne efterprøvning dog gennemføres af den kompetente myndighed i en anden medlemsstat. Den myndighed, der gennemfører efterprøvningen, modtager med henblik herpå de nødvendige oplysninger fra de øvrige medlemsstater om de agenturer eller filialer, der er oprettet på deres område.

3. De i medfør af denne artikel ydede fordele kan inddrages på foranledning af en eller flere af de pågældende medlemsstater.

Artikel 27

Artiklerne 19 og 20 finder tilsvarende anvendelse på agenturer og filialer af de i dette afsnit omhandlede virksomheder.

Ved anvendelsen af artikel 20 ligestilles den for den ældste afdeling kompetente myndighed eller den myndighed, der i dennes sted gennemfører efterprøvningen af disse agenturers eller filialers samlede solvens, med myndigheden i den stat, på hvis område fællesskabsvirksomhedens vedtægtsmæssige hjemsted befinder sig.

Artikel 28

Såfremt den i artikel 26, stk. 2, nævnte myndighed tilbagekalder tilladelsen, underretter den tilsynsmyndighederne i de øvrige medlemsstater, hvor foretagendet udøver sin virksomhed, herom, og disse træffer hensigtsmæssige foranstaltninger. Såfremt beslutningen om tilbagekaldelse begrundes med utilstrækkelig samlet solvens, således som den er fastsat ved det i artikel 26 omhandlede samtykke foranstalter de medlemsstater, der deltager i dette samtykke, ligeledes tilbagekaldelse af deres tilladelse.

Artikel 29

Fællesskabet kan i de aftaler, det i overensstemmelse med traktaten indgår med et eller flere tredjelande, blive enige om anvendelse af bestemmelser, der afviger fra de i dette afsnit fastsatte, med det formål på betingelse af gensidighed at garantere en tilstrækkelig beskyttelse af de sikrede i medlemsstaterne.

Afsnit IV — Overgangsbestemmelser og diverse bestemmelser

Artikel 30

1. Medlemsstaterne indrømmer de i afsnit II omhandlede virksomheder, som ved ikrafttrædelsen af foranstaltningerne til gennemførelse af dette direktiv omfatter en eller flere af de i artikel 1 omhandlede klasser på deres område, en frist på fem år fra meddelelsen af dette direktiv til af efterkomme betingelserne i artiklerne 16 og 17.

2. Desuden kan medlemsstaterne:

- a) indrømme de i stk. 1 omhandlede virksomheder, som ved udløbet af fristen på fem år endnu ikke har tilvejebragt solvensmarginen fuldtud, en yderligere frist på højst to år, på betingelse af, at disse virksomheder i overensstemmelse med artikel 20 har forelagt de foranstaltninger, som de har til

hensigt at træffe for at nå denne margin, til tilsynsmyndighedernes godkendelse;

- b) fritage de i stk. 1 omhandlede virksomheder, som ved udløbet af fristen på fem år endnu ikke har nået en årlig indbetaling af præmier eller bidrag på det seksdobbelte af den i artikel 17, stk. 2, nævnte minimumsgarantifond, for forpligtelsen til at oprette denne fond før udgangen af det regnskabsår, i hvilket præmierne eller bidragene udgør det seksdobbelte af denne garantifond. På grundlag af resultaterne af den i artikel 33 nævnte undersøgelse beslutter Rådet med enstemmighed på forslag af Kommissionen, hvornår medlemsstaterne skal ophæve denne fritagelse.

3. De virksomheder, der ønsker at udvide deres virksomhed i henhold til artikel 8, stk. 2, eller artikel 10, kan kun gøre dette, såfremt de omgående efterkommer reglerne i dette direktiv. De i stk. 2, litra b), omhandlede virksomheder, som inden for det nationale område udvider deres virksomhed til andre klasser eller til andre dele af dette område, kan dog inden for en frist på ti år fra meddelelsen af dette direktiv fritages for forpligtelsen til at oprette den i artikel 17, stk. 2, nævnte minimumsgarantifond.

4. De virksomheder, der har en anden form end de i artikel 8 anførte, kan endnu i tre år efter meddelelsen af dette direktiv fortsætte udøvelsen af deres nuværende virksomhed under den juridiske form, de havde ved meddelelsen af dette direktiv. De virksomheder, der er oprettet i Det forenede Kongerige »by Royal Charter« eller »by private act« eller »by special public Act« kan fortsætte deres virksomhed i deres nuværende form uden tidsbegrænsning.

De virksomheder, der i Belgien i overensstemmelse med deres formål yder prioritetslån ved intervention eller udfører opsparingsdispositioner i overensstemmelse med de i artikel 15, nr. 4, i bestemmelserne vedrørende tilsyn med private sparekasser, samordnet ved arrêté royal af 23. juni 1967, kan fortsætte disse former for virksomhed i tre år fra meddelelsen af dette direktiv.

De pågældende medlemsstater opstiller listen over disse virksomheder og meddeler den til de øvrige medlemsstater og til Kommissionen.

5. Efter anmodning fra de virksomheder, der opfylder forpligtelserne i artiklerne 15, 16 og 17, ophæver medlemsstaterne de restriktive foranstaltninger såsom pantehæftelser, deponering eller sikkerhedsstillelse, der er gennemført i medfør af nugældende bestemmelser.

Artikel 31

Medlemsstaterne indrømmer de i afsnit III omhandlede agenturer eller filialer, som ved ikrafttrædelsen

af foranstaltningerne til gennemførelse af dette direktiv omfatter én eller flere af de i artikel 1 omhandlede klasser og ikke udvider deres virksomhed i henhold til artikel 10, stk. 2, en frist på højst fem år fra meddelelsen af dette direktiv til at efterkomme betingelserne i artikel 25.

Artikel 32

I en periode, der udløber ved iværksættelsen af en aftale, som i overensstemmelse med artikel 29 er indgået med et tredjeland, og senest ved udløbet af en frist på fire år efter meddelelsen af dette direktiv, kan hver medlemsstat til fordel for dette lands virksomheder, der er etableret på dets område, opretholde den ordning, som fandt anvendelse den 1. januar 1973, hvad angår de tekniske reserves kongruens og lokalisering på betingelse af, at de øvrige medlemsstater og Kommissionen underrettes herom, og at de grænser for lempelser, der gælder i medfør af artikel 15, stk. 2, til fordel for de af medlemsstaternes virksomheder, som er etableret på dens område, ikke overskrides.

Afsnit V — Afsluttende bestemmelser

Artikel 33

Kommissionen og medlemsstaternes kompetente myndigheder fører et snævert samarbejde med henblik på at lette tilsynet med direkte forsikring inden for Fællesskabet og at undersøge de vanskeligheder, der måtte opstå ved gennemførelsen af dette direktiv.

Artikel 34

1. Kommissionen forelægger for Rådet inden for en frist af seks år efter meddelelsen af dette direktiv en beretning om den indflydelse, som de i dette direktiv fastsatte finansielle krav har haft på situationen inden for forsikringsmarkedet i medlemsstaterne.

2. Om fornødent forelægger Kommissionen for Rådet foreløbige beretninger inden udgangen af den i artikel 30 stk. 1, fastsatte overgangsperiode.

Artikel 35

Medlemsstaterne ændrer deres nationale bestemmelser i overensstemmelse med dette direktiv inden en frist på atten måneder fra dets meddelelse at regne og underretter omgående Kommissionen herom.

De således ændrede bestemmelser gennemføres med forbehold af artiklerne 30, 31 og 32 inden en frist på tredive måneder fra denne meddelelse at regne.

Artikel 36

Fra meddelelsen af dette direktiv drager medlemsstaterne omsorg for at Kommissionen får tilsendt teksten til de vigtigste administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser, som de udsteder på det af dette direktiv omfattede område.

Artikel 37

Bilaget udgør en integrerende del af dette direktiv.

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 24. juli 1973.

På Rådets vegne

I. NØRGAARD

Formand

*BILAG***A. Klassifikation af risici ved hjælp af forsikringsklasser****1. Ulykker** (herunder arbejdsulykker og erhvervssygdomme)

- fastsatte ydelser
- skadeserstatninger
- kombinationer
- personbefordring

2. Sygdom

- fastsatte ydelser
- skadeserstatninger
- kombinationer

3. Kaskoforsikring for landkøretøjer (bortset fra jernbaners rullende materiel)

- Alle skader på
- motordrevne landkøretøjer
 - ikke-motordrevne landkøretøjer

4. Kaskoforsikring for jernbanekøretøjer

- Alle skader på jernbanekøretøjer

5. Kaskoforsikring for luftfartøjer

- Alle skader på luftfartøjer

6. Kaskoforsikring for fartøjer til sejlads på have, indsøer og floder

- Alle skader på
- flodfartøjer
 - indsøfartøjer
 - havfartøjer

7. Godstransport (herunder varer, bagage og alt andet gods)

- Alle skader på transporterede varer eller bagage, uanset arten af transportmidlet

8. Brand og naturkræfter

- Alle skader på ejendom (bortset fra ejendom omfattet af klasserne 3, 4, 5, 6 og 7), når de er forårsaget af
- brand
 - eksplosion
 - storm
 - naturkræfter bortset fra storm
 - kerneenergi
 - jordskred

9. *Andre skader på ejendom*

Alle skader på ejendom (bortset fra ejendom omfattet af klasserne 3, 4, 5, 6 og 7), når disse skader skyldes hagl eller frost samt årsager af enhver art, f.eks. tyveri, undtagen dem, der er anført under nr. 8.

10. *Ansvarsforsikring for motordrevne landkøretøjer*

Ethvert ansvar hidrørende fra brugen af motordrevne landkøretøjer (herunder førerens ansvar)

11. *Ansvarsforsikring for luftfartøjer*

Ethvert ansvar hidrørende fra brugen af luftfartøjer (herunder førerens ansvar)

12. *Ansvarsforsikring for fartøjer til sejlads på have, indsøer og floder*

Ethvert ansvar hidrørende fra anvendelsen af flod-, indsø- og havfartøjer (herunder førerens ansvar)

13. *Almindelig ansvarsforsikring*

Ethvert ansvar, der ikke er anført under numrene 10, 11 og 12

14. *Kredit*

- almindelig insolvens
- eksportkredit
- slag på afbetaling
- hypotekforsikring
- landbrugsforsikring

15. *Kaution*

- direkte kaution
- indirekte kaution

16. *Diverse økonomiske tab*

- arbejdsløshedsrisici
- incassotab (almindeligt)
- dårligt vejr
- tab af fortjeneste
- vedbliven af almindelige omkostninger
- uforudsete handelsudgifter
- tab af salgsværdi
- husleje- eller indtægtstab
- indirekte handelstab bortset fra de ovenfor nævnte
- ikke forretningsmæssige økonomiske tab
- andre økonomiske tab

17. *Retshjælpsforsikring*

retshjælpsforsikring

Risici, der er omfattet af en klasse kan ikke klassificeres i en anden klasse bortset fra de tilfælde, der er anført under punkt C.

B. Benævnelse af den tilladelse, der gives samtidig for flere klasser

Når tilladelsen samtidig omfatter:

- a) klasserne 1 og 2, gives den under benævnelsen »ulykke og sygdom«;
- b) klasserne 1 (fjerde led), 3, 7 og 10, gives den under benævnelsen »automobilforsikring«;
- c) klasserne 1 (fjerde led), 4, 6, 7 og 12, gives den under benævnelsen »sø- og transportforsikring«;
- d) klasserne 1 (fjerde led), 5, 7 og 11, gives den under benævnelsen »luftfartforsikring«;
- e) klasserne 8 og 9, gives den under benævnelsen »brand og andre skader på ejendom«;
- f) klasserne 10, 11, 12 og 13, gives den under benævnelsen »ansvarsforsikring«;
- g) klasserne 14 og 15, gives den under benævnelsen »kredit og kaution«;
- h) alle klasser, gives den under den af den pågældende medlemsstat valgte benævnelse, der meddeles de øvrige medlemsstater og Kommissionen.

C. Accessoriske risici

Den virksomhed, der opnår tilladelse til en principal risiko, som falder under en klasse eller en gruppe af klasser, kan ligeledes dække de risici, der er omfattet af en anden klasse, uden at der kræves tilladelse for disse risici, såfremt disse

- indgår i den principale risiko,
- angår det objekt, der er dækket mod den principale risiko, og
- er dækket af den kontrakt, der dækker den principale risiko.

De risici, der omfattes af de under punkt A nævnte klasser 14 og 15, kan dog ikke betragtes som accessoriske risici til andre klasser.

RADETS DIREKTIV

af 24. juli 1973

om ophævelse af begrænsninger i etableringsfriheden inden for direkte forsikring bortset fra livsforsikring

(73/240/EØF)

RADET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 54, stk. 2 og 3,

under henvisning til den almindelige plan om ophævelse af begrænsninger i etableringsfriheden ⁽¹⁾, særlig afsnit IV C,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽²⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

den ovennævnte almindelige plan foreskriver ophævelse af enhver forskelsbehandling af andre medlemsstaters statsborgere i forhold til en medlemsstats egne statsborgere inden for etablering på området for direkte forsikring bortset fra livsforsikring;

i overensstemmelse med denne almindelige plan er fjernelsen af begrænsninger ved oprettelse af agenturer og filialer for så vidt angår virksomheder inden for direkte forsikring undergivet samordningen af betingelserne for adgang til og udøvelse af sådan virksomhed; denne samordning er for direkte forsikring bortset fra livsforsikring gennemført ved Rådets første direktiv af 24. juli 1973;

dette direktivs anvendelsesområde falder i sin helhed sammen med det under punkt A i bilaget til det første samordningsdirektiv fastlagte anvendelsesområde; det har dog vist sig formålstjenligt at udelukke eksportkreditforsikring fra dette anvendelsesområde indtil samordningens gennemførelse;

i overensstemmelse med den ovennævnte almindelige plan skal begrænsningerne i adgang til medlemskab af erhvervsorganisationer afskaffes, i det omfang de pågældendes erhvervmæssige virksomhed medfører benyttelse af denne adgang,

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Medlemsstaterne ophæver til fordel for de fysiske personer og selskaber, der er nævnt i afsnit I i den almindelige plan om ophævelse af begrænsninger i etableringsfriheden, i det følgende benævnt begunstigede, de begrænsninger, der er anført i afsnit III i denne plan, for så vidt angår adgang til og udøvelse af selvstændig virksomhed inden for de i artikel 1 i det første samordningsdirektiv omhandlede forsikringsklasser.

Ved »første samordningsdirektiv« forstår Rådets første direktiv af 24. juli 1973, om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til og udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed, bortset fra livsforsikring.

For så vidt angår eksportkreditforsikring kan disse begrænsninger dog opretholdes indtil gennemførelsen af den i artikel 2, stk. 2, litra d), i det første samordningsdirektiv foreskrevne samordning.

Artikel 2

1. Medlemsstaterne ophæver navnlig de begrænsninger, der:

- a) hindrer de begunstigede i at etablere sig i værtslandet på de samme betingelser og med de samme rettigheder som statens egne borgere;
- b) hidrører fra en administrativ praksis, som medfører, at de begunstigede i forhold til statens egne borgere udsættes for en forskelsbehandling.

2. Til de begrænsninger, der skal ophæves, hører navnlig sådanne, der indeholdes i bestemmelser, som på følgende måde forbyder eller begrænser de begunstiges adgang til etablering:

⁽¹⁾ EFT nr. 2 af 15. 1. 1962, s. 36/62.

⁽²⁾ EFT nr. C 27 af 28. 3. 1968, s. 15.

⁽³⁾ EFT nr. 118 af 20. 6. 1967, s. 2323/67.

a) i Tyskland:

ved den bestemmelse, der hjemler forbundsministeriet for økonomiske anliggender adgang til skønsmæssigt at fastsætte betingelserne for udlændinges adgang til denne virksomhed og til at forbyde dem udøvelsen deraf på Forbundsrepublikkens område (lov af 6. juni 1931 (VAG), artikel 106, stk. 2, nr. 1, sammenholdt med artikel 8, stk. 1, nr. 3, artikel 106, stk. 2, sidste punktum og artikel 111, stk. 2);

b) i Belgien:

ved kravet om at være i besiddelse af et »carte professionnelle« (artikel 1 i lov af 19. februar 1965);

c) i Frankrig:

— ved kravet om en særlig tilladelse (artikel 2, stk. 2 i lov af 15. februar 1917, ændret og suppleret ved lovbeslutning af 30. oktober 1935 — artiklerne 1 og 2 i beslutning af 19. august 1941 med senere ændringer — artiklerne 2 og 10 i beslutning af 13. august 1947 med senere ændringer);

— ved forpligtelser til at stille kaution eller særlige former for sikkerhed, som gensidigt krav (artikel 2, stk. 2, i lov af 15. februar 1917, ændret og suppleret ved lovbeslutning af 30. oktober 1935 — artikel 42 i lovbeslutning af 14. juni 1938 — artikel 143 i beslutning af 30. december 1938 med senere ændringer — artiklerne 9, 10 og 11 i beslutning af 14. december 1966);

— ved forpligtelsen til at deponere værdier, der anvendes til dækning af de tekniske reserver, (artikel 179 i beslutning af 30. december 1938 med senere ændringer — artiklerne 8 og 13 i beslutning af 13. august 1947 med senere ændringer — afsnit I i beslutning af 14. december 1966).

d) i Irland:

ved kravet om at et selskab for at kunne opnå tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed skal være indregistreret i overensstemmelse med Irish Companies Acts, to tredjedele af dets aktier skal ejes af irske statsborgere, og et flertal af bestyrelsesmedlemmerne (bortset fra én heltidsansat administrerende direktør) skal være irske statsborgere (Insurance Act, 1936, afsnit 12; Insurance Act, 1964, afsnit 7).

3. Ophævelsen af alle administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser, der pålægger de begunstigede pligt til at stille et depositum eller en særlig sikkerhed, gælder ikke, så længe virksomhederne ikke opfylder de finansielle betingelser i artiklerne 16 og 17 i det første samordningsdirektiv i overensstemmelse med artikel 30, stk. 1 og 2, i samme direktiv.

Artikel 3

1. Såfremt en medlemsstat, der er værtsland, af dets egne statsborgere, som betingelse for adgang til de i artikel 1 nævnte former for virksomhed kræver et bevis for hæderlighed og bevis for, at de ikke tidligere har været erklæret konkurs, eller blot et af disse beviser, skal denne stat for statsborgere fra andre medlemsstater som tilstrækkeligt bevis godkende fremlæggelsen af en udskrift af strafferegistret eller i mangel heraf fremlæggelsen af et tilsvarende dokument udstedt af en kompetent retslig eller administrativ myndighed i hjemlandet eller det senere opholdsland, hvorefter fremgår, at disse betingelser er opfyldt.

2. Såfremt der ikke af det oprindelige hjemland eller det seneste opholdsland udstedes et sådant dokument enten om hæderlighed eller om, at der aldrig har foreligget konkurs, kan det erstattes af en erklæring under ed — eller i stater, hvor edsafleggelse ikke finder sted, en højtidelig forsikring — der af vedkommende afgives for en kompetent retslig eller administrativ myndighed, eller, i påkommende tilfælde, for en notar i det oprindelige hjemland eller det seneste opholdsland, som afgiver attestation til bekræftelse af denne ed eller højtidelige forsikring. Erklæringen vedrørende konkurs kan endvidere afgives for en kompetent erhvervsorganisation i samme land.

3. De i henhold til stk. 1 og 2 udstedte dokumenter må ved fremlæggelsen ikke være ældre end tre måneder.

4. Medlemsstaterne udpeger inden for den i artikel 6 fastsatte frist de myndigheder og organisationer, der er kompetente med hensyn til udstedelse af ovennævnte dokumenter og underretter omgående de andre medlemsstater og Kommissionen herom.

Artikel 4

1. Medlemsstaterne drager omsorg for, at de begunstigede får ret til medlemsskab af erhvervsorganisationer på samme betingelser og med samme rettigheder og pligter som deres egne statsborgere.

2. Retten til medlemsskab indebærer adgang til valgbarhed eller ret til udnævnelse til stillinger i ledelsen af erhvervsorganisationer. Disse stillinger i

ledelsen kan dog forbeholdes statens egne borgere, når vedkommende organisation i medfør af en lov eller offentligretlig regel deltager i udøvelsen af offentlig myndighed.

3. I storhertugdømmet Luxembourg giver medlemsskab af Handelskammeret («la Chambre de Commerce») ikke de begunstigede ret til at deltage i valget af de ledende organer.

Artikel 5

Medlemsstaterne må ikke yde deres statsborgere, som begiver sig til en anden medlemsstat for at udøve en af de i artikel 1 nævnte former for virksomhed, nogen støtte, der er af en sådan art, at den kan fordreje etableringsvilkårene.

Artikel 6

Medlemsstaterne ændrer deres nationale bestemmelser i overensstemmelse med dette direktiv inden 18

måneder efter meddelelsen af det første samordningsdirektiv og underretter omgående Kommissionen herom. De således ændrede bestemmelser anvendes fra samme tidspunkt som de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser, der træffes til gennemførelse af dette direktiv.

Artikel 7

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 24. juli 1973.

På Rådets vegne

I. NØRGAARD

Formand

RÅDETS DIREKTIV

af 24. juli 1973

om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om kakao- og chokoladevarer bestemt til konsum

(73/241/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artiklerne 100 og 227,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg, og

ud fra følgende betragtninger:

De nationale retsfor skrifter forbeholder visse betegnelser for forskellige varer, der er fremstillet på basis af kakao, for hvilke de giver en nærmere beskrivelse af sammensætning og fabrikationskendetegn, og de fastsætter, at disse betegnelser skal anvendes, ved markedsføring af de pågældende varer,

i visse medlemsstater er deres indpakning ligeledes underkastet præceptive bestemmelser;

de forskelle, der for øjeblikket findes mellem de nationale retsfor skrifter hindrer, at navnlig forskellige former for kakao- og chokoladevarer frit kan omsættes; de kan skabe ulige konkurrencevilkår for virksomhederne, og de påvirker derfor umiddelbart oprettelsen af det fælles marked og dets funktion;

der bør derfor foretages en tilnærmelse af bestemmelserne vedrørende disse varer, og det er nødvendigt at fastsætte definitioner af og fælles regler for sammensætning, fabrikationskendetegn, indpakning og mærkning for at sikre, at de nævnte varer frit kan omsættes;

det er dog ikke muligt i dette direktiv at harmonisere alle de bestemmelser for næringsmidler, som kan

hæmme samhandelen med kakao- og chokoladevarer, men antallet af hindringer, der således stadig består, vil efterhånden formindskes i takt med harmoniseringen af de nationale bestemmelser vedrørende næringsmidler;

for at beskytte forbrugerne i visse medlemsstater forbeholdes betegnelsen »halbbitter« for en chokolade, der er kendetegnet ved et højt mindsteindhold af visse bestanddele; denne betegnelse vil næppe blive anvendt i hele Fællesskabet; under disse omstændigheder synes det hensigtsmæssigt at fastsætte en frist på tre år, inden for hvilken anvendelsen af denne betegnelse kan forbeholdes chokolade, hvis totale mindsteindhold af kakaotørstof er særlig højt;

i visse medlemsstater tillades det, at der i chokoladevarer anvendes andre vegetabiliske fedtstoffer end kakaosmør, og der gøres i vidt omfang brug af denne tilladelse; der kan dog ikke allerede nu træffes afgørelse om mulighederne og de nærmere regler for at udvide brugen af disse fedtstoffer til hele Fællesskabet; da de økonomiske og tekniske oplysninger, der for øjeblikket er til rådighed, ikke gør det muligt at vedtage en endelig holdning, bør situationen derfor undersøges påny i lyset af den fremtidige udvikling;

selvom det allerede nu er muligt at fastsætte en vægtskala for chokoladevarer i form af plader eller stænger, gives der endnu ikke den samme mulighed for så vidt angår kakaopulvervarer, idet valget af forskellige tærskler i dette tilfælde nødvendiggør mere dybtgående undersøgelser, som endnu ikke har kunnet afsluttes; valget må derfor foretages senere;

de betegnelser, der i dette direktiv gives for de forskellige kakao- og chokoladevarer, afviger i visse tilfælde fra dem, der anvendes i en eller flere medlemsstater; derfor må forbrugerne vænnes til disse nye betegnelser, ved at det tillades, at de i et vist tidsrum anvendes samtidig med de som gælder for tiden;

bestemmelsen af analysemetoder til kontrol af renhedskriterier for visse varer, såvel som fastsættelse af nærmere regler for prøveudtagning og de analysemetoder, der er nødvendige for kontrollen med kakao-

og chokoladevarernes sammensætning og fabriktionskendetegn, er tekniske gennemførelsesforanstaltninger, og for at forenkle og fremskynde fremgangsmåden er det hensigtsmæssigt at overlade til Kommissionen at vedtage disse;

i alle de tilfælde, hvor Rådet tillægger Kommissionen beføjelser til at iværksætte regler på næringsmiddelområdet, er det hensigtsmæssigt at fastsætte en fremgangsmåde, der indfører et snævert samarbejde mellem medlemsstaterne og Kommissionen inden for Det stående Levnedsmiddeludvalg, der blev nedsat ved Rådets afgørelse af 13. november 1969 ⁽¹⁾;

virksomhederne kan inden for en frist på højst to år, efter at de nye regler og definitioner er vedtaget af medlemsstaterne, tilpasse deres fabriktionsmetoder og afsætte deres lagre; anvendelse af den vægtskala, der er fastsat for visse indpakninger, kræver dog i medlemsstaterne en ændring i det industrielle udstyr, således at fristen for anvendelse af denne regel må udvides til tre år;

der bør træffes særlige foranstaltninger for at tage hensyn til de nye medlemsstaters særlige situation,

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Ved kakao- og chokoladevarer forstås i dette direktiv de varer til konsum, der er defineret i bilag I.

Artikel 2

Medlemsstaterne træffer alle hensigtsmæssige foranstaltninger, for at de i artikel 1 omhandlede varer kun bringes i handelen, såfremt de svarer til de definitioner og regler, der er fastsat i dette direktiv og dets bilag I.

Artikel 3

1. De betegnelser, der er anført i bilag I, pkt. 1, forbeholdes de deri definerede varer og skal anvendes til at beskrive dem i handelen.

Dog kan:

- betegnelserne »paralina« eller »chocolatino« anvendes i Italien, og betegnelserne »a chocolate« anvendes i Irland og i Det forenede Kongerige for chokolade, sød chokolade, gianduja-chokolade, flødechokolade, lys flødechokolade, gianduja-flødechokolade eller hvid chokolade i en størrelse, der svarer til en mundfuld,
- samme betegnelse »milk chocolate« kan forlanges i Irland og i Det forenede Kongerige for de varer, der er nærmere beskrevet i bilag I, pkt. 1, litra 1.21 og 1.22; på betingelse af, at betegnelsen i de to tilfælde ved påskriften »milk solids: ... % minimum« suppleres med en angivelse af det indhold af tørstof af fordampet mælk, der er fastsat for begge disse varer.

2. Foregående stykke berører dog ikke de bestemmelser, hvorefter disse betegnelser sædvanemæssigt kan anvendes supplerende om andre varer, der ikke kan forveksles med de i bilag I definerede varer.

Artikel 4

Til fremstilling af de i bilag I definerede varer kan ikke anvendes kakaobønner, der ikke er af sund, sædvanlig handelsmæssig kvalitet, skaller, kim eller et hvilket som helst restprodukt fra ekstraktion af kakaosmør ved opløsningsmidler.

Artikel 5

1. Rådet fastsætter ved enstemmighed efter forslag fra Kommissionen

- a) listen over de opløsningsmidler, der kan anvendes til ekstraktion af kakaosmør;
- b) renhedskriterierne for kakaosmør, for de opløsningsmidler, der anvendes til ekstraktionen og, om nødvendigt, for de andre i bilag I nævnte varer, der tilsættes eller anvendes ved forarbejdningen.

2. Indtil de i stk. 1, litra a), omhandlede gennemførelsesforanstaltninger træder i kraft, tillader medlemsstaterne kun ekstraktionsbenzin 60/75, såkaldt B-benzin, eller dennes rene hovedfraktion som opløsningsmiddel ved ekstraktion af kakaosmør. Inden for det samme tidsrum kan medlemsstaterne dog for de varer, der bringes i handelen på deres territorium, opretholde de nationale bestemmelser, ifølge, hvilke andre opløsningsmidler er tilladte.

⁽¹⁾ EFT nr. L 291 af 19. 11. 1969, s. 9.

3. Såfremt det viser sig, at anvendelsen i de i artikel 1 omhandlede varer af et af de i stk. 1 og 2 omhandlede stoffer eller deres indhold af en eller flere af de bestanddele, der er fastslået i medfør af stk. 1, litra b), kunne være til fare for den menneskelige sundhed, kan en medlemsstat for et tidsrum af højst et år ophæve tilladelsen til at anvende denne bestanddel eller formindske det højst tilladte indhold af en eller flere af de pågældende bestanddele. Den underretter omgående Kommissionen herom, som rådfører sig med medlemsstaterne.

På forslag fra Kommissionen beslutter Rådet omgående ved enstemmighed, om der skal træffes foranstaltninger og vedtager i givet fald ved direktiv de nødvendige ændringer. Om fornødent kan Rådet på forslag fra Kommissionen med kvalificeret flertal ligeledes vedtage at forlænge det i foregående afsnit nævnte tidsrum med højst et år.

Artikel 6

1. Mørk chokolade, sød chokolade, gianduja-chokolade, flødechokolade, lys flødechokolade, gianduja-flødechokolade, hvid chokolade og fyldt chokolade i form af plader eller stænger med en vægt på mellem 85 g og 500 g pr. stk. bringes kun i handelen i følgende vægtgrupper: 100 g, 125 g, 150 g, 200 g, 250 g, 300 g, 400 g og 500 g.

2. Senest to år efter notifikation af dette direktiv fastsætter Rådet efter forslag fra Kommissionen de enkelte vægtgrupper, i hvilke de i pkt. 1.8 til 1.13 i bilag I omhandlede varer kan bringes i handelen.

Artikel 7

1. Nedenstående påskrifter, der skal være synlige, klart læselige og uudslettelige, er de eneste, der obligatorisk skal anføres på de i bilag I definerede emballager, beholdere eller etiketter:

a) den betegnelse, der er forbeholdt for varerne, for så vidt angår de i bilag I, pkt. 1 litra 1.27 definerede varer og med forbehold af de bestemmelser, der i givet fald gælder for det benyttede fyld, supplerer denne betegnelse med en angivelse, der giver forbrugeren oplysning om dette benyttede fyld.

b) for de varer, der er omhandlet i bilag I, pkt. 1, litra 1.10, 1.11, 1.12, 1.13, 1.16, 1.17, 1.21 og 1.22 angivelse af indholdet af kakaotørstof i alt ved den obligatoriske påskrift, »mindst ... % kakao«;

c) for fyldt chokolade og dessertchokolade fremstillet på basis af chokoladearter, bortset fra mørk chokolade eller overtrækschokolade, en supplerende betegnelse, der angiver arten af den eller de således anvendte typer af chokolade; i en periode på 5 år fra notifikationen af dette direktiv er, hvad angår dessertchokolade, og for så vidt ovennævnte forpligtelse ikke hidrører fra nationale bestemmelser, den pågældende supplerende betegnelse dog kun obligatorisk i tilfælde af, at disse produkter er fremstillet af sød chokolade, lys flødechokolade eller hvid chokolade;

d) om fornødent de i bilag I, pkt. 4 til 7 omhandlede obligatoriske påskrifter;

e) nettovægt, medmindre varerne vejer mindre end 50 g; denne undtagelse gælder ikke, for så vidt angår varer af en vægt på under 50 g pr. stk., som præsenteres i en fælles emballage, hvis samlede nettovægt er på 50 g eller derover; denne angivelse kan i tilfælde af hule varer erstattes med en angivelse af minimumvægten;

f) navn eller firmanavn samt adresse eller hovedkontor for fabrikant eller pakkevirksomheden, eller en sælger, der er etableret inden for Fællesskabet.

2. Uanset stk. 1 og med forbehold af de bestemmelser, som Fællesskabet skal vedtage om mærkning af næringsmidler, kan medlemsstaterne opretholde de nationale bestemmelser, der fastsætter angivelse af

a) fremstillingsvirksomheden ved indenlandsk fremstilling,

b) oprindelsesland; denne angivelse kan dog ikke kræves for varer, der er fremstillet inden for Fællesskabet.

3. Medlemsstaterne afholder sig fra ud over hvad der er fastsat i stk. 1 at angive de nærmere regler, for hvorledes de i nævnte stykke foreskrevne angivelser skal foretages.

Dog kan medlemsstaterne på deres territorium forbyde:

- handel med de i bilag I definerede varer, såfremt de angivelser, der er fastsat i stk. 1, litra a), c) og d), ikke er anført på det eller de nationale sprog på en af emballagens eller beholderens sider;
- den i bilag I, pkt. 1.22, definerede vare, såfremt betegnelsen »milk chocolate« er anført på emballagen.

Artikel 8

Hovedbetegnelsen »mørk chokolade« eller »flødechokolade« kan kun suppleres med angivelser eller betegnelser, der vedrører kvaliteten:

- a) såfremt chokoladen har et indhold af kakaotørstof på i alt mindst 43 %, heraf mindst 26 % kakao-smør;
- b) såfremt flødechokoladen har et indhold af saccharose på højst 50 % et indhold af kakaotørstof på i alt mindst 30 % samt et indhold af tørstof fra fordampet mælk på 18 %, heraf mindst 4,5 % smørfedt.

Artikel 9

1. Inden for en frist på 4 år fra notifikation af dette direktiv og uanset artikel 7, stk. 1, litra a), kan medlemsstaterne tillade, at den forbeholdte betegnelse på emballage, beholdere eller etiketter suppleres med den betegnelse, der tidligere er blevet anvendt i henhold til sædvane eller nationale bestemmelser, som er i kraft på tidspunktet for notifikation af dette direktiv.

2. Inden for en frist på tre år fra notifikation af dette direktiv og uanset artikel 8, forbeholder medlemsstaterne brug af betegnelsen »halbbitter« for chokolade med et indhold af kakaotørstof på i alt mindst 50 %, heraf mindst 18 % kakaosmør.

Artikel 10

1. Medlemsstaterne træffer alle hensigtsmæssige foranstaltninger, for at handel med de i artikel 1 omhandlede varer, der er i overensstemmelse med de definitioner og regler, som er fastsat i dette direktiv og dets bilag I, ikke hæmmes af anvendelse af ikke-harmoniserede nationale bestemmelser om sammensætning, fabrikationskendetegn, indpakning og

mærkning af disse varer eller næringsmidler i almindelighed.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på ikke-harmoniserede bestemmelser, der er begrundet i hensyn til

- beskyttelse af den offentlige sundhed,
- bekæmpelse af bedrageri, under forudsætning af at disse bestemmelser ikke vil kunne hæmme anvendelsen af de definitioner og regler, der er fastsat i dette direktiv,
- beskyttelse af industriel og kommerciel ejendomsret, angivelse af udførselsland, oprindelsesbetegnelse og bekæmpelse af illoyal konkurrence.

Artikel 11

Ifølge den i artikel 12 fastsatte fremgangsmåde bestemmes:

- a) de nærmere regler for prøveudtagning og de analysemetoder, der er nødvendige for kontrol med de i artikel 5, stk. 1, litra b), omhandlede renhedskriterier;
- b) de nærmere regler for prøveudtagning og de analysemetoder, der er nødvendige for kontrol med de i bilag I definerede varers sammensætning og fabrikationskendetegn.

Artikel 12

1. Når der henvises til den fremgangsmåde, der er fastsat i denne artikel, indbringer formanden sagen for Det stående Levnesmiddeludvalg, der er nedsat ved Rådets afgørelse af 13. november 1969, herefter benævnt »Udvalget«, enten på formandens initiativ eller på begæring af en medlemsstats repræsentant.

2. Kommissionens repræsentant forelægger Udvalget et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes. Udvalget afgiver udtalelse om dette udkast inden for en frist, som formanden kan fastsætte, under hensyn til hvor meget det forelagte spørgsmål haster. Udtalelsen vedtages med et flertal på 41 stemmer, idet medlemsstaternes stemmer tildeles den vægt, der er fastsat i traktatens artikel 148, stk. 2. Formanden deltag ikke i afstemningen.

3. a) Kommissionen vedtager de påtænkte foranstaltninger, når de er i overensstemmelse med Udvalgets udtalelse.

- b) Når de påtænkte foranstaltninger ikke er i overensstemmelse med Udvalgets udtalelse, eller ved manglende udtalelse, forelægger Kommissionen omgående Rådet et forslag om de foranstaltninger, der skal træffes. Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal.
- c) Såfremt Rådet ikke har truffet afgørelse inden udløbet af en frist på tre måneder fra det tidspunkt, hvor det har fået sagen forelagt, vedtages de foreslåede foranstaltninger af Kommissionen.

Artikel 13

Bestemmelserne i artikel 12 anvendes for et tidsrum af atten måneder fra det tidspunkt, hvor Udvalget for første gang har fået sagen forelagt i medfør af artikel 12, stk. 1.

Artikel 14

1. Dette direktiv finder tilsvarende anvendelse på varer, der er indført fra tredjelande, og som er bestemt til forbrug inden for Fællesskabet.
2. Dette direktiv berører ikke bestemmelserne i de nationale lovgivninger;
 - a) i henhold til hvilke det for tiden er tilladt eller forbudt, til de forskellige chokoladevarer, der er defineret i bilag I, at tilsætte vegetabiliske fedtstoffer bortset fra kakaosmør. Rådet træffer efter forslag fra Kommissionen og inden for en frist på tre år efter notifikation af dette direktiv afgørelse om muligheder for og ændringer af en udvidet anvendelse af disse fedtstoffer i hele Fællesskabet;
 - b) i henhold til hvilke detailsalg af de forskellige chokoladevarer uden emballage er tilladt eller forbudt;
 - c) i henhold til hvilke forhandling af plader af chokolade med en vægt på mellem 75 g og 85 g er forbudt. Rådet fastsætter senere, efter forslag fra Kommissionen, de nærmere regler på dette område som skal gælde fra udløbet af en frist på tre år efter notifikation af dette direktiv;

- d) som giver mindre strenge regler for etikettering ved detailsalg af fantasivarer som små figurer, cigaretter, æg og dessertchokolade i løs vægt; i dette tilfælde kan disse bestemmelser kun foreskrive, at der skal anbringes et skilt i nærheden af den udstillede vare;
- e) som finder anvendelse på diætiske varer, indtil fællesskabsbestemmelser på dette område træder i kraft;
- f) i henhold til hvilke det er tilladt at forhandle chokoladevarer, bortset fra de i bilag I definerede, under betegnelsen »chokolade fremstillet af fløde« og »skummetmælkschokolade«.

3. Dette direktiv finder ikke anvendelse på de i bilag I, pkt. 1, opregnede varer, som er bestemt til at udføres fra Fællesskabet.

Artikel 15

Inden for en frist på et år fra notifikation af dette direktiv ændrer medlemsstaterne om fornødent deres lovgivning for at efterkomme bestemmelserne i dette direktiv og underretter omgående Kommissionen herom. To år efter denne notifikation anvendes den ændrede lovgivning på varer, der bringes i handelen i medlemsstaterne.

Den sidstnævnte frist udvides til tre år for så vidt angår gennemførelse af artikel 6.

Artikel 16

Dette direktiv finder også anvendelse på de franske oversøiske territorier og departementer.

Artikel 17

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 24. juli 1973.

På Rådets vegne

I. NØRGAARD

Formand

BILAG I

1. I dette direktiv forstås ved:

1.1 *kakaobønner*

fermenterede og tørrede frø fra kakaotræet (*Theobroma cacao* L.);

1.2 *kakaonibs*

kakaobønner, også brændte, der, med forbehold af bestemmelserne i pkt. 2, efter at de er blevet rensat og befriet for skaller og kim, indeholder højst 5 % ikke-fjernet skal og kim og højst 10 % aske, beregnet i forhold til vægten af det affedtede tørstof;

1.3 *kakaosnus*

dele af kakaobønner i form af små partikler, der er udskillet ved fjernelse af skaller og kim, og som har et fedtindhold i tørstoffet på mindst 20 vægtprocent;

1.4 *kakaomasse*

kakaonibs, der med bevarelse af sit fulde naturlige fedtindhold ad mekanisk vej er forarbejdet til kakaomasse;

1.5 *kakaopressekager*

kakaonibs eller kakaomasse, der ad mekanisk vej er forarbejdet til pressekager, og som — med forbehold af definitionen på fedtfattig kakaopressekage — har et indhold af kakaosmør i tørstoffet på mindst 20 vægtprocent og et indhold af vand på højst 9 vægtprocent;

1.6 *fedtfattige kakaopressekager, stærkt affedt kakaopressekage*

kakaopressekager med et indhold af kakaosmør i tørstoffet på mindst 8 vægtprocent;

1.7 *expeller-kakaopressekager*

kakaobønner, kakaosnus, også med kakaonibs eller kakaopressekage, der ved expeller er forarbejdet til pressekager;

1.8 *kakaopulver-kakao*

ved hydraulisk presning fremstillet kakaopressekage, der ad mekanisk vej er forarbejdet til pulver, og som — med forbehold af definitionen på fedtfattigt kakaopulver — har et indhold af kakaosmør i tørstoffet på mindst 20 vægtprocent og et vandindhold på højst 9 vægtprocent;

1.9 *fedtfattigt kakao eller fedtfattigt kakaopulver, stærkt affedt kakaopulver, stærkt affedt kakao*

kakaopulver med et indhold af kakaosmør i tørstoffet på mindst 8 vægtprocent;

1.10 *sukret kakaopulver, sukret kakao, chokoladepulver*

en vare fremstillet ved blanding af kakaopulver og saccharose, med et indhold af kakaopulver på mindst 32 vægtprocent;

1.11 *kakaopulver med højt sukkerindhold*

en vare fremstillet ved blanding af kakaopulver og saccharose, med et indhold af kakaopulver på mindst 25 vægtprocent;

1.12 *fedtfattigt, sukret kakaopulver, fedtfattigt, sukret kakao, stærkt affedt, sukret kakaopulver, stærkt affedt, sukret kakao*

en vare fremstillet ved blanding af fedtfattigt kakaopulver og saccharose, med et indhold af fedtfattigt kakaopulver på mindst 32 vægtprocent;

1.13 *fedtfattigt kakaopulver med højt sukkerindhold*

en vare fremstillet ved blanding af fedtfattigt kakaopulver og saccharose, med et indhold af fedtfattigt kakaopulver på mindst 25 vægtprocent;

1.14 *kakaosmør*

fedtstof, der er fremstillet af kakaobønner eller dele deraf, og som er i overensstemmelse med følgende bestemmelser:

Kakaosmør findes i nedenstående former og under følgende betegnelser:

— *pressekakaosmør*

kakaosmør fremstillet ved udpresning af en eller flere af følgende råvarer: kakao-nibs, kakaomasse, kakaopressekage, fedtfattig kakaopressekage.

Det har følgende kendetegn:

= indhold af uforsæbelige stoffer bestemt ved ekstraktionsbenzin	højst 0,35 %
= surhedsgrad	højst 1,75 % (udtrykt i oliesyre)

— *expeller-kakaosmør*

kakaosmør fremstillet ved expeller af kakaobønner eller en blanding af kakaobønner og kakao-nibs, kakaomasse, kakaopressekage eller fedtfattig kakaopressekage.

Det har følgende kendetegn:

= indhold af uforsæbelige stoffer bestemt ved ekstraktionsbenzin	højst 0,50 %
= surhedsgrad	højst 1,75 % (udtrykt i oliesyre)

— *raffineret kakaosmør*

kakaosmør, der er fremstillet af en eller flere af følgende råvarer: kakaobønner, kakao-nibs, kakaosnus, kakaomasse, kakaopressekage, fedtfattig kakaopressekage, expeller-kakaopressekage, ved presning, ved expeller, ved ekstraktion med et opløsningsmiddel eller ved en kombination af disse fremgangsmåder, og som er raffineret i overensstemmelse med bestemmelserne i pkt. 3, litera b); såfremt kakaofedt, der er fremstillet enten af fabrikanten af »raffineret kakaosmør« selv eller af en anden fabrikant, anvendes som mellem-råvare, skal dette være fremstillet af ovennævnte råvarer.

Det skal have følgende kendetegn:

= indhold af uforsæbelige stoffer bestemt ved ekstraktionsbenzin	højst 0,50 %
--	--------------

= surhedsgrad

højst 1,75 %
(udtrykt i oliesyre)

= fedtindhold fra skaller og kim

proportionalt ikke højere
end det naturlige indhold
i kakaobønner;

1.15 *kakaofedt*

fedtstof, der er fremstillet af kakaobønner eller dele deraf, og som ikke er i overensstemmelse med de kendetegn, der er angivet for de forskellige former for kakaosmør.

1.16 *mørk chokolade*

en vare, der er fremstillet af kakaonibs, kakaomasse, kakaopulver eller fedtfattigt kakaopulver og saccharose, med eller uden tilsætning af kakaosmør, og som — med forbehold af definitionerne på chokoladekrymmel, gianduja-chokolade og overtrækschokolade — har et indhold af kakaotørstof på i alt mindst 35 %, heraf mindst 14 % affedt kakaotørstof og mindst 18 % kakaosmør; disse procentsatser beregnes efter fradrag af vægten af de i punkterne 5 til 8 omtalte tilsætninger;

1.17 *sød chokolade*

en vare, der er fremstillet af kakaonibs, kakaomasse, kakaopulver, fedtfattigt kakaopulver og saccharose, med eller uden tilsætning af kakaosmør, og som har et indhold af kakaotørstof på i alt mindst 30 %, heraf mindst 12 % affedt kakaotørstof og mindst 18 % kakaosmør; disse procentsatser beregnes efter fradrag af vægten af de i punkterne 5 til 8 omtalte tilsætninger;

1.18 *chokoladekrymmel eller chokoladeflager*

chokolade i form af krymmel eller flager med et indhold af kakaotørstof på i alt mindst 32 % og et indhold af kakaosmør på mindst 12 %;

1.19 *Gianduja-chokolade (eller en af »Gianduja« afledet betegnelse)*

en vare, der er fremstillet på grundlag af chokolade, hvis indhold dels består af kakaotørstof på i alt mindst 32 % og af affedt kakaotørstof på mindst 8 %, dels består af fint knuste hasselnødder på mindst 20 vægtprocent og højst 40 vægtprocent; der kan endvidere tilsættes mandler, hasselnødder og andre nødder, hele eller i stykker, så længe vægten af disse tilsætninger inklusive vægten af de knuste hasselnødder ikke overstiger 60 % af varens samlede vægt;

1.20 *overtrækschokolade*

chokolade med et indhold af kakaosmør på mindst 31 % og et indhold af affedt kakaotørstof på mindst 2,5 %; betegnes overtrækschokoladen som »mørk overtrækschokolade«, har den et indhold af kakaosmør på mindst 31 % og af affedt kakaotørstof på mindst 16 %;

1.21 *flødechokolade*

en vare, der er fremstillet af kakaonibs, kakaomasse, kakaopulver, fedtfattigt kakaopulver og saccharose, mælk eller tørstof fra fordampet mælk, med eller uden tilsætning af kakaosmør, og som — med forbehold af definitionerne på flødechokoladekrymmel, gianduja-flødechokolade og overtræksflødechokolade — indeholder:

- mindst 25 % kakaotørstof i alt, heraf mindst 2,5 % affedt kakaotørstof,
- mindst 14 % tørstof fra fordampet mælk, heraf mindst 3,5 % smørfedt,
- højst 55 % saccharose,
- mindst 25 % fedtstof,

disse procentsatser beregnes efter fradrag af vægten af de i punkterne 5 til 8 omtalte tilsætninger;

1.22 *sød flødechokolade*

en vare, der er fremstillet af kakaonibs, kakaomasse, kakaopulver, fedtfattigt kakaopulver og saccharose, mælk eller tørstof fra fordampet mælk, med eller uden tilsætning af kakao-smør, og som indeholder:

- mindst 20 % kakaotørstof i alt, heraf mindst 2,5 % affedt kakaotørstof;
- mindst 20 % tørstof fra fordampet mælk, heraf mindst 5 % smørfedt;
- højst 55 % saccharose;
- mindst 25 % fedtstof;

disse procentsatser beregnes efter fradrag af vægten af de i punkterne 5 til 8 omtalte tilsætninger;

1.23 *flødechokoladekrymmel eller flødechokoladeflager*

flødechokolade i form af krymmel eller flager med et indhold af kakaotørstof i alt på mindst 20 %, et fedtindhold på mindst 12 %, heraf mindst 3 % smørfedt, og et indhold af saccharose på højst 66 %;

1.24 *Gianduja-flødechokolade (eller en af gianduja afledt betegnelse)*

en vare, der er fremstillet af flødechokolade, og som dels har et indhold af tørstof fra fordampet mælk på mindst 10 %, dels har et indhold af fint knuste hasselnødder på mindst 15 vægtprocent og højst 40 vægtprocent; der kan endvidere tilsættes mandler, hasselnødder og andre nødder, hele eller i stykker, så længe vægten af disse tilsætninger inklusive vægten af de knuste hasselnødder ikke overstiger 60 % af varens samlede vægt;

1.25 *overtræksflødechokolade*

flødechokolade med et fedtindhold på mindst 31 %;

1.26 *hvid chokolade*

en vare, der er fri for farvestoffer, er fremstillet af kakaosmør, saccharose og mælk eller tørstof fra fordampet mælk, og som indeholder:

- mindst 20 % kakaosmør;
- mindst 14 % tørstof fra fordampet mælk, heraf mindst 3,5 % smørfedt;
- højst 55 % saccharose;

disse procentsatser beregnes efter fradrag af vægten af de i punkterne til 8 omtalte tilsætninger;

1.27 *fyldt chokolade*

med forbehold af de for det anvendte fyldprodukt gældende bestemmelser, den fyldte vare med undtagelse af finere bagerivarer, konditor- og biscuitvarer, som er overtrukket med mørk chokolade, sød chokolade, gianduja-chokolade, overtrækschokolade, flødechokolade, lys flødechokolade, gianduja-flødechokolade, overtræksflødechokolade eller hvid chokolade, der udgør mindst 25 % af varens totalvægt;

1.28 *dessertchokolade*

varer af størrelse som en mundfuld, der består af:

- enten fyldt chokolade,
- eller en sammensætning af dele af chokolade, sød chokolade, gianduja-chokolade, overtrækschokolade, flødechokolade, lys flødechokolade, gianduja-flødechokolade, overtræksflødechokolade eller hvid chokolade og af dele af andre spiselige stoffer, for så vidt delene af chokoladearter mindst er delvist og klart synlige og udgør mindst 25 % af varens totalvægt,

— eller en blanding af mørk chokolade, sød chokolade, overtrækschokolade, flødechokolade, lys flødechokolade, eller overtrækschokolade og af andre spiselige stoffer med undtagelse af,

= mel, stivelse,

= med forbehold af artikel 14, stk. 2, litra a),
andre fedtstoffer end kakaosmør og fedtstoffer fremstillet af mælk, for så vidt chokoladeprodukterne udgør mindst 25 % af varens totalvægt.

2. Kakaobønner, kakaonibs, kakaosnus, kakaomasse, kakaopressekager, fedtfattig kakaopressekage, expeller-kakaopressekage, kakaopulver og fedtfattigt kakaopulver kan kun alkaliseres med et eller flere af følgende stoffer: alkalikarbonat, alkalihydroxyd, magnesiumkarbonat, magnesiumoxyd og ammoniakopløsninger såfremt mængden af det tilsatte alkaliseringsmiddel udtrykt i kaliumkarbonat ikke overstiger 5 vægtprocent af det affedtede tørstof.

De således behandlede varer kan tilsættes citron- eller vinsyre indtil 0,5 % af varens samlede vægt.

Har varen undergået den ovenfor beskrevne behandling, må askeindholdet i det affedtede tørstof højst udgøre 14 %.

3. a) Kakaosmør kan kun undergå følgende behandlinger:

— filtrering, centrifugering og andre almindelige fysiske afslimningsmetoder;
— dampning i vakuum og andre almindelige fysiske desoderiseringsmetoder.

- b) Raffineret kakaosmør kan endvidere undergå:

— behandling med alkalilud eller med et lignende, almindeligt anvendt neutraliseringsstof;
— behandling med et eller flere af følgende stoffer:
= betonit
= aktivt kul
= lignende, almindeligt anvendte affarvningsstoffer.

4. De i pkt. 1 anførte varer kan i stedet for saccharose indeholde:

— druesukker (dextrose), fruktose, laktose eller maltose op til i alt 5 % af varens samlede vægt, og uden at det er nødvendigt at angive det;
— druesukker (dextrose) op til mindst 5 % og højst 20 % af varen totalvægt. I så fald suppleres varebetegnelsen med angivelsen »med druesukker« eller »med dextrose«.

5. a) Med undtagelse af aromasammensætninger, hvis smag minder om naturlig chokolade eller mælkefedt, kan kakaomasse og de forskellige former for kakaopulver, chokolade, flødechokolade, hvid chokolade og dessertchokolade få tilsætning af aromater, naturlige aromastoffer, syntetiske eller kunstige aromastoffer med samme kemiske sammensætning som hovedbestanddelene i de naturlige aromastoffer samt ætylvannilin.

- b) Med forbehold af bestemmelserne i pkt. 7 skal en angivelse af denne tilsætning tilføjes varebetegnelsen for:

- kakaomasse, overtrækschokolade og overtræksflødechokolade;
- de forskellige former for kakaopulver, mørk chokolade og flødechokolade, bortset fra overtrækschokolade og overtræksflødechokolade, samt for hvid chokolade, såfremt smagen af aromatet eller aromastoffet er fremherskende.

Denne angivelse sker

- = i tilfælde af anvendelse af et aromat ved at anføre navnet på dette,
- = i tilfælde af anvendelse af andre aromastoffer end ætylvanilin ved at anføre betegnelsen »med smag af...« eller »med aroma af...« suppleret med stoffets navn i samme skriftstørrelse, idet enhver henvisning til en naturlig oprindelse er forbeholdt de naturlige aromastoffer,
- = i tilfælde af anvendelse af ætylvanillin ved at anføre »med ætylvanillin« eller »aromatiseret med ætylvanillin«.

6. Teknisk rent plantelecithin, hvis peroxydtal (udtrykt i milliekvivalent pr. kg) ikke overstiger 10, kan tilsættes de i pkt. 1 anførte varer med undtagelse af kakaonibs.

Varebetegnelsen skal suppleres med en angivelse af denne tilsætning og dens mængde, med mindre lecithinen tilsættes de forskellige chokoladesorter, der er omtalt under punkterne 1.16 til 1.28.

De i pkt. 1 anførte varer kan i deres samlede vægt højst indeholde 0,5 % fosfatid; denne procentsats kan dog forhøjes til 1 % for de forskellige former for kakaopulver, lys flødechokolade samt chokoladekrymmel og chokoladeflager, og til 5 % for de forskellige former for kakaopulver, der er bestemt til fremstilling af kakaopræparater, der er øjeblikkeligt opløselige »instant-præparater«, såfremt reglerne herfor tillader det, og med forbehold af at denne bestemmelse angives på emballagen og handelsdokumenterne.

7. a) Med forbehold af bestemmelserne i artikel 14, stk. 2, litra a), kan der ske tilsætning af spiselige stoffer, med undtagelse af mel, stivelse, fedtstoffer og varer heraf, der ikke udelukkende er fremstillet af mælk, til mørk chokolade, sød chokolade, overtrækschokolade, flødechokolade, lys flødechokolade, overtræksflødechokolade og hvid chokolade.

Mængden af disse stoffer må i forhold til færdigvarens samlede vægt:

- i) hverken være under 5 % eller over 40 % i alt, når de tilsættes i synlige og adskillelige stykker,
- ii) ikke være over 30 % i alt, når de tilsættes på en måde, der i praksis ikke er til at skelne,
- iii) med forbehold af det under i) anførte, ikke over 40 % i alt, når de tilsættes dels som synlige og adskillelige stykker, dels på en måde, der i praksis ikke er til at skelne.

- b) Til betegnelsen af de under litra a) anførte chokoladevarer tilføjes en angivelse af de tilsatte spiselige stoffer.

En sådan angivelse er dog ikke tilladt for:

- i) mælk og mejeriprodukter, når færdigvaren ikke er flødechokolade, sød chokolade eller overtræksflødechokolade;
- ii) kaffe og spiritus, når mængden af hvert af disse stoffer udgør under 1 % af færdigvarens samlede vægt;

-
- iii) spiselige stoffer, der iblandes på en måde, der i praksis ikke er til at skelne, når mængden af hvert af disse stoffer udgør under 5 % af færdigvarens samlede vægt.
 - c) Ved fyldt chokolade og dessertchokolade medregnes de under litra a) nævnte tilsatte spiselige stoffer i de dele af chokoladevarerne, der i henhold til punkterne 1.27 og 1.28 skal udgøre mindst 25 % af den samlede vægt.
8. Mørk chokolade, sød chokolade, flødechokolade, lys flødechokolade, hvid chokolade, fyldt chokolade og dessertchokolade kan på overfladen være delvist pyntet med spiselige stoffer, hvis andel højst må udgøre 10 % af deres samlede vægt. I så fald:
- a) medregnes pyntestofferne i de øverste grænser på 40 % og 30 %, der er fastsat i pkt. 7, litra a), henholdsvis litra b),
 - b) gælder de mindste grænser på 25 %, der er sat for indholdet af forskellige former for chokolade i fyldt chokolade og dessertchokolade for varens samlede vægt, inklusive pynt.

*BILAG II***Særlige foranstaltninger vedrørende de nye medlemsstater**

1. Uanset artikel 2 i direktivet fritages Irland for at anvende artikel 6 på de varer, der bringes i handelen på dets territorium, så længe de vægtenheder, der lovligt anvendtes i dette land ved dets tiltrædelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, fortsat er tilladte.
2. a) Uanset artikel 2 i direktivet kan de nye medlemsstater indtil den 31. december 1977, for de varer, der bringes i handelen på deres territorier, opretholde de nationale retsforordninger, der gjaldt på datoen for deres tiltrædelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, ifølge hvilke det er tilladt at anvende
 - fosforsyre som neutraliseringsmiddel i de kakaovarer, der er alkaliseret i overensstemmelse med bilag I, pkt. 2;
 - andre end de i bilag I, pkt. 5, litra a), nævnte aromastoffer i de i nævnte pkt. omtalte kakao- og chokoladevarer;
 - polyglycerol polyrizinoleat, sorbitan-monostearat, sorbitan-tristearat, polyoxyætylen, (20)-sorbitan-monostearat og ammoniumsalte af fosfatidsyrer i de i bilag I, pkt. 6, første afsnit, omtalte kakao- og chokoladevarer.
- b) Rådet kan inden den 1. januar 1978 i henhold til fremgangsmåden i artikel 100 i traktaten træffe afgørelse om et forslag fra Kommissionen om indføjelser i bilag I af de under litra a) nævnte stoffer.

Det kan kun besluttes at optage disse stoffer i bilag I, hvis videnskabelig forskning har bevist, at de er uskadelige for den menneskelige sundhed, og hvis det af økonomiske grunde er nødvendigt at anvende dem.

RÅDETS AFGØRELSE

af 24. juli 1973

som meddeler Kommissionen godkendelse vedrørende udførelsen af Udviklingsfonden for de oversøiske lande og territoriers (første Fond) transaktioner i regnskabsåret 1970

(73/242/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab,

under henvisning til Gennemførelseskonventionen vedrørende de oversøiske landes og territoriers associering med Fællesskabet, tilknyttet EØF-traktaten,

under henvisning til Rådets forordning nr. 5 om fastsættelse af de nærmere retningslinjer for indkaldelse og overførsel af de finansielle bidrag, for budgetreglerne og for forvaltningen af Udviklingsfonden for de oversøiske lande og territoriers midler ⁽¹⁾, særlig artikel 16,

under henvisning til Rådets foreløbige forordning nr. 6 om Udviklingsfonden for de oversøiske lande og territoriers anvisningsberettigedes og regnskabsførernes ansvar ⁽²⁾,

under henvisning til Udviklingsfonden for de oversøiske lande og territoriers forvaltningsregnskaber, årsregnskab og beretning (første Fond) vedtaget den 31. december 1970,

under henvisning til kontrolkommissionens regnskabsberetning for regnskabsåret 1970, særlig anden del om »Udviklingsfonden«, en beretning som er bilagt Kommissionens svar på de af kontrolkommissionen fremsatte bemærkninger ⁽³⁾,

efter gennemgang af de af Europa-Parlamentet fremsatte bemærkninger om Udviklingsfondens transaktioner i anledning af dets afgørelse af 9. maj 1973 »om den godkendelse, det skal meddele Kommissionen om gennemførelse af De europæiske Fællesskabers budget for regnskabsåret 1970 og om kontrolkommissionens beretning«, herefter kaldet »godkendelsesafgørelsen«,

som erindrer om, at i henhold til de bestemmelser, der gælder for gennemførelse af Udviklingsfonden for de oversøiske lande og territorier, kan kun Rådet, som træffer afgørelse, med kvalificeret flertal, med-

dele Kommissionen godkendelse af Fondens finansielle forvaltning,

idet det gør Europa-Parlamentets øvrige bemærkninger til sine, særlig dem, der er nævnt under punkt III, 25 — 27 i dets godkendelsesafgørelse for regnskabsåret 1970, og

ud fra følgende betragtninger:

Der er udbetalt et forskud på 57 743 933 RE til Den europæiske Udviklingsfond (1963) (anden EUF);

Kommissionens udførelse af alle den første Udviklingsfonds transaktioner i regnskabsåret 1970 har været af en sådan art, at der bør meddeles den godkendelse af udførelsen af disse transaktioner,

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Artikel 1

Rådet fremsætter en udtalelse, som angivet i bilaget, om Kontrolkommissionens bemærkning nr. 210.

Artikel 2

Rådet vedtager forvaltningsregnskaberne for Den europæiske Udviklingsfond for de oversøiske lande og territorier pr. 31. december 1970 således:

På indtægtssiden

med beløbet 582 520 065,62 RE

På udgiftssiden (udbetalinger)

med beløbet 524 776 133,04 RE

Artikel 3

Rådet meddeler Kommissionen godkendelse at udførelsen af Udviklingsfonden for de oversøiske lande og territoriers transaktioner (første Fond) for regnskabsåret 1970.

Udfærdiget i Bruxelles, den 24. juli 1973.

På Rådets vegne

I. NØRGAARD

Formand

⁽¹⁾ EFT nr. 33 af 31. 12. 1958, s. 681/58.

⁽²⁾ EFT nr. 33 af 31. 12. 1958, s. 686/58.

⁽³⁾ Denne beretning står til rådighed for Fællesskabernes institutioner.

BILAG

Bemærkning nr. 210 fra kontrolkommissionen om udviklingen i forpligtelserne vedrørende Udviklingsfonden for de oversøiske lande og territorier (første Fond).

Rådet bemærker, at det for at sikre effektiv finansiel forvaltning af Udviklingsfonden den 30. maj 1972 har truffet en »afgørelse om overførsel og anvendelse af saldi fra Udviklingsfonden for de oversøiske lande og territorier, oprettet ved Gennemførelseskonventionen, der er tilknyttet traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab«.

Ifølge denne afgørelse overføres de creditsaldi, der er opstået ved gennemførelsen af den første EUF's projekter til den anden EUF og anvendes udelukkende til finansiering af økonomiske og sociale investeringsprojekter.

De således overførte saldi anvendes i overensstemmelse med de fremgangsmåder, der er fastsat ved den interne aftale om finansiering og forvaltning af Fællesskabets støtteforanstaltninger, undertegnet i Yaoundé den 20. juli 1963.

Endelig holder Kommissionen hvert halve år Udvalget for EUF orienteret om opståede saldi, deres art og om størrelsen af de foretagne overførsler.

RÅDETS AFGØRELSE

af 24. juli 1973

som meddeler Kommissionen godkendelse vedrørende udførelsen af Den europæiske Udviklingsfonds (1963) (anden EUF) transaktioner for regnskabsåret 1970

(73/243/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab,

under henvisning til associeringskonventionen mellem Det europæiske økonomiske Fællesskab og de med dette Fællesskab associerede afrikanske stater og Madagascar ⁽¹⁾ undertegnet i Yaounde den 20. juli 1963,

under henvisning til Rådets afgørelse af 25. februar 1964 om de oversøiske landes og territoriers associering med Det europæiske økonomiske Fællesskab ⁽²⁾,

under henvisning til den interne aftale om finansiering og forvaltning af Fællesskabets støtteforanstaltninger ⁽³⁾, undertegnet i Yaounde den 20. juli 1963 herefter benævnt den interne aftale, særlig artikel 17,

under henvisning til den af den interne aftale indførte finansforordning for Den europæiske Udviklingsfond ⁽⁴⁾, særlig artiklerne 7 og 8,

Under henvisning til forvaltningsregnskaberne, årsregnskabet og beretningen om Den europæiske Udviklingsfonds (1963) (anden EUF) transaktioner, der blev vedtaget pr. 31. december 1970;

under henvisning til den af kontrolkommissionen udarbejdede regnskabsrapport for regnskabsåret 1970, hvortil som bilag er knyttet Kommissionens svar på kontrolkommissionens bemærkninger ⁽⁵⁾;

efter gennemgang af de af Europa-Parlamentet fremsatte bemærkninger om Udviklingsfondens transaktioner i anledning af dets afgørelse af 9. maj 1973 »om godkendelse, der skal meddeles Kommissionen af gennemførelsen af De europæiske Fællesskabers budget for regnskabsåret 1970 og om kontrolkommissionens beretning«, herefter benævnt »godkendelsesafgørelsen«;

idet det erindrer om, at i henhold til de bestemmelser der gælder for gennemførelse af Den europæiske Udviklingsfond (1963) (anden EUF), kan kun Rådet, der træffer afgørelse med kvalificeret flertal, meddele Kommissionen sin godkendelse af Fondens finansielle forvaltning;

idet det gør Europa-Parlamentets øvrige bemærkninger til sine, særlig dem, der er nævnt under punkt III, 25 — 27 i dets godkendelsesafgørelse for regnskabsåret 1970, og

UD FRA FØLGENDE BETRAGTNINGER:

indtægterne for regnskabsåret 1970 har hovedsagelig bestået af bidrag fra medlemsstaterne svarende til 370 millioner RE og af visse af Fondens egenindtægter; endvidere er der bevilget et kasseforskud på 57 743 933 RE fra Udviklingsfonden for de oversøiske lande og territorier (1. fond);

Kommissionens gennemførelse af alle Den europæiske Udviklingsfonds transaktioner i regnskabsåret 1970 har været af en sådan art, at der bør meddeles den godkendelse af udførelse af disse transaktioner,

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Artikel 1

Rådet fremsætter en udtalelse, som angivet i bilaget, om kontrolkommissionens bemærkninger 229 og 233.

⁽¹⁾ EFT nr. 93 af 11. 6. 1964, s. 1431/64.

⁽²⁾ EFT nr. 93 af 11. 6. 1964, s. 1472/64.

⁽³⁾ EFT nr. 93 af 11. 6. 1964, s. 1493/64.

⁽⁴⁾ EFT nr. 93 af 11. 6. 1964, s. 1498/64.

⁽⁵⁾ Denne beretning står til rådighed hos Fællesskabernes institutioner.

Artikel 2

Rådet vedtager Den europæiske Udviklingsfonds (1963) forvaltningsregnskaber pr. 31. december 1970 således:

På indtægtssiden

med beløbet 371 496 409,93 RE

På udgiftssiden (udbetalinger)

med beløbet 383 124 529,41 RE

Artikel 3

Rådet meddeler Kommissionen godkendelse af udførelse af Den europæiske Udviklingsfonds (1963) (2. EUF) transaktioner for regnskabsåret 1970.

Udfærdiget i Bruxelles, den 24. juli 1973.

På Rådets vegne

I. NØRGAARD

Formand

BILAG

1. *Bemærkning nr. 229* fra kontrolkommissionen om forsinkelserne i gennemførelsen af investeringsprojekter samt de deraf følgende bevillingsoverskridelser.

Rådet bemærker, at det under sit 237. møde den 2. — 3. april 1973 vedtog en »resolution vedrørende de bevillingsoverskridelser, der er opstået under gennemførelsen af de af Den europæiske Udviklingsfond finansierede projekter«. Rådet, der er betænkelig ved ikke alene den økonomiske men også den politiske virkning af bevillingsoverskridelserne, der fører til en betydelig forøgelse i de endelige omkostninger i forbindelse med gennemførelserne og som endvidere ønsker, at Den europæiske Udviklingsfonds midler fortsat så effektivt som muligt skal kunne sættes ind til fordel for de associerede stater, lande og territorier, har i denne resolution godkendt Kommissionens politik på dette område og ligesom Kommissionen konstateret, at de nugældende forvaltningsregler bør suppleres med visse nye foranstaltninger, der vil kunne sikre en mere effektiv beskyttelse mod bevillingsoverskridelser; disse foranstaltninger er gengivet i ovennævnte resolution.

2. *Bemærkning nr. 233* fra kontrolkommissionen vedrørende uddannelsesprogrammet for det ledende personale i Otraco (Office d'exploitation des transports au Congo).

Rådet tager til efterretning, at kontrolkommissionen agter at fremsætte detaljerede bemærkninger om gennemførelsen af dette uddannelsesprogram, når den har haft mulighed for at efterprøve den endelige afvikling af de endnu verserende sager, og enes om at udsætte behandlingen af kontrolkommissionens bemærkninger på dette område, til det har gjort sig bekendt med kontrolkommissionens endelige stillingtagen.

KOMMISSION

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 4. juli 1973

om konstatering af, at betingelserne er opfyldt for tilvejebringelse af blød hvede til en national fødevarehjælpeaktion

(Den italienske tekst er den eneste autentiske)

(73/244/EØF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning nr. 120/67/EØF af 13. juni 1967 om en fælles markedsordning for korn ⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 1346/73 ⁽²⁾,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 290/69 af 17. februar 1969 om fastsættelse af kriterierne for tilvejebringelse af korn til fødevarehjælpen ⁽³⁾, ændret ved forordning (EØF) nr. 832/69 ⁽⁴⁾, forlænget ved forordningerne (EØF) nr. 2338/69 ⁽⁵⁾ og (EØF) nr. 2046/70 ⁽⁶⁾, særlig artikel 4, stk. 1,

under henvisning til Den italienske Republiks meddelelse af 13. juni 1973, hvorved det underretter Kommissionen om, at det inden for rammerne af et program på nationalt plan om fødevarehjælp med korn for året 1970/1971 har til hensigt at gennemføre en fødevarehjælp over for Republikken Malta og med henblik herpå at tilvejebringe 5 000 tons blød hvede fra lageret ved l'Azienda di Stato per gli Interventi nel Mercato Agricolo (A.I.M.A.), og

ud fra følgende betragtninger:

Det italienske interventionsorgan ligger inde med lagre af blød hvede;

de i denne beslutning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomiteen for korn,

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Det konstateres, at de betingelser er opfyldt, som er fastsat i artikel 2, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 290/69 for den nationale fødevarehjælpeaktion, som Den italienske Republik agter at gennemføre i løbet af august måned 1973, med afskibning fra adriatiske og tyrrenske havne. Denne aktion omfatter levering af mel fra forarbejdningen af 5 000 tons blød hvede, der skal tilvejebringes fra de lagre, som det italienske interventionsorgan (A.I.M.A.) ligger inde med.

Artikel 2

Denne beslutning er rettet til Den italienske Republik.

Udfærdiget i Bruxelles, den 4. juli 1973

På Kommissionens vegne

François-Xavier ORTOLI

Formand

⁽¹⁾ EFT nr. 117 af 19. 6. 1967, s. 2269/67.

⁽²⁾ EFT nr. L 141 af 28. 5. 1973, s. 8.

⁽³⁾ EFT nr. L 41 af 18. 2. 1969, s. 2.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 107 af 6. 5. 1969, s. 3.

⁽⁵⁾ EFT nr. L 298 af 25. 11. 1969, s. 8.

⁽⁶⁾ EFT nr. L 228 af 15. 10. 1970, s. 1.

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 9. juli 1973

om fastsættelse af de beløb, med hvilke de monetære udligningsbeløb skal nedsættes for
så vidt angår oksekød

(73/245/EØF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det
europæiske økonomiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr.
974/71 af 12. maj 1971 om visse konjunkturpolitiske
foranstaltninger, der skal træffes inden for landbrugs-
sektoren som følge af den midlertidige udvidelse af
grænserne for kursudsving i visse medlemsstaters
valutaer ⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr.
1225/73 ⁽²⁾,

under henvisning til Kommissionens forordning
(EØF) nr. 1463/73 af 30. maj 1973 om gennemførel-
sesbestemmelser vedrørende monetære udligningsbe-
løb ⁽³⁾, særlig artikel 5, og

ud fra følgende betragtninger:

Kommissionens forordning (EØF) nr. 1469/73 af 30.
maj 1973 ⁽⁴⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr.
1840/73 ⁽⁵⁾, fastsat de monetære udligningsbeløb, som
skal anvendes fra den 9. juli 1973;

disse udligningsbeløb er fastsat uden hensyntagen til
artikel 4 a, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 974/71, som
bestemmer, at i samhandelen mellem medlemssta-
terne og med tredjelande kan de udligningsbeløb,
som skal anvendes som følge af en nedskrivning af
den pågældende valuta, ikke være højere end import-
belastningen fra tredjelande;

for at overholde denne regel præciserer artikel 5 i for-
ordning (EØF) nr. 1463/73, at ved anvendelsen af
artikel 4 a, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 974/71 for
så vidt angår oksekød, bekendtgør Kommissionen de
beløb, med hvilke de monetære udligningsbeløb skal
nedsættes; de beløb, der fastsættes i henhold til denne
regel, ændres periodisk, når udviklingen, for så vidt

angår importbelastninger fra tredjelande, gør det
nødvendigt;

Rådets forordning (EØF) nr. 1695/73 af 25. juni
1973 ⁽⁶⁾, ændret ved forordning (EØF) nr. 1824/73 ⁽⁷⁾
har bestemt, i hvilken udstrækning de monetære
udligningsbeløb for oksekød som følge af en ned-
skrivning af en valuta kan være højere end import-
belastninger ved indførsel fra tredjelande;

anvendelsen af de nævnte kriterier fører til fastsættel-
sen af de beløb, med hvilke de monetære udlignings-
beløb skal reguleres, i bilaget til denne forordning,

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Fra den 9. juli 1973 er de beløb, med hvilke i henhold
til artikel 5 i forordning (EØF) nr. 1463/73 de
monetære udligningsbeløb anført i bilaget til forord-
ning (EØF) nr. 1469/73, senest ændret ved forord-
ning (EØF) nr. 1840/73 skal nedsættes, fastsat i bila-
get.

Artikel 2

Denne beslutning er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 9. juli 1973.

På Kommissionens vegne

François-Xavier ORTOLI

Formand

⁽¹⁾ EFT nr. L 106 af 12. 5. 1971, s. 1.

⁽²⁾ EFT nr. L 125 af 11. 5. 1973, s. 49.

⁽³⁾ EFT nr. L 146 af 4. 6. 1973, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 147 af 4. 6. 1973, s. 17.

⁽⁵⁾ EFT nr. L 186 af 9. 7. 1973, s. 5.

⁽⁶⁾ EFT nr. L 173 af 28. 6. 1973, s. 1.

⁽⁷⁾ EFT nr. L 185 af 7. 7. 1973, s. 1.

BILAG

Beløb, der skal trækkes fra de monetære udligningsbeløb

Position i den fælles toldtarif	Italien (LI/100 kg)	Irland (£/100 kg)	Det forenede Kongerige (£/100 kg)
— Levende vægt —			
ex 01.02 A II a) ⁽¹⁾	9 103	0	0
ex 01.02 A II a) ⁽²⁾	9 103	4,381	4,381
ex 01.02 A II b) ⁽³⁾	7 925	0	0
ex 01.02 A II b) ⁽⁴⁾	7 925	3,635	3,635
— Nettovægt —			
02.01 A II a) 1 aa) 11	12 153	6,834	6,834
02.01 A II a) 1 aa) 22	9 349	5,257	5,257
02.01 A II a) 1 aa) 33	14 958	8,412	8,412
02.01 A II a) 1 bb) 11	13 158	6,907	6,907
02.01 A II a) 1 bb) 22	10 526	5,525	5,525
02.01 A II a) 1 bb) 33	15 789	8,288	8,288
02.01 A II a) 1 cc) 11	22 203	12,486	12,486
02.01 A II a) 1 cc) 22	25 397	14,282	14,282
02.01 A II a) 2 aa)	12 659	5,586	5,586
02.01 A II a) 2 bb)	9 495	4,190	4,190
02.01 A II a) 2 cc)	15 824	6,983	6,983
02.01 A II a) 2 dd) 11	18 988	8,379	8,379
02.01 A II a) 2 dd) 22 aaa)	15 824	6,983	6,983
02.01 A II a) 2 dd) 22 bbb)	21 774	9,608	9,608
02.06 C I a) 1	5 486	0,895	4,814
02.06 C I a) 2	6 276	1,657	0

⁽¹⁾ Kalve bestemt til opfedning af en vægt på under 80 kg.

⁽²⁾ Andre end sådanne nævnt under ⁽¹⁾. Henførelse under denne underposition sker på betingelser, der fastsættes af de kompetente myndigheder.

⁽³⁾ Ungtyre bestemt til opfedning af en vægt på 220 kg og derover, men højst 300 kg.

⁽⁴⁾ Andre end sådanne nævnt under ⁽³⁾. Henførelse under denne underposition sker på betingelser, der fastsættes af de kompetente myndigheder.

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 10. juli 1973

om fravigelse af Den høje Myndigheds henstilling nr. 1—64 om en forhøjelse af beskyttelsen udadtil over for jern- og stålprodukter

(fireoghalvtredsindstyvende fravigelse)

(73/246/EKSF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske Kul- og Stålfællesskab, særlig artikel 2 til 5, 8, 71 og 74,

under henvisning til Den høje Myndigheds henstilling nr. 1-64 af 15. januar 1964, til medlemsstaternes regeringer om en forhøjelse af beskyttelsen udadtil over for jern- og stålprodukter ⁽¹⁾, særlig artikel 3,

under henvisning til aftale truffet af medlemsstaternes repræsentanter samlet i Rådet den 25. juni 1973 om de toldforanstaltninger, der skal træffes for 2. halvår af 1973, og

ud fra følgende betragtninger:

Medlemsstaternes regeringsrepræsentanter samlet i Rådet har nu gennem flere år enstemmigt vedtaget halvårslige fravigelser af Fællesskabets harmoniserede told for stål; disse foranstaltninger består efter omstændighederne enten af en nedsættelse eller en midlertidig suspendering af visse toldafgifter, eller ydelse af toldkontingenter til nedsatte eller suspenderede satser, og de sidste toldforanstaltninger af denne art er blevet truffet af medlemsstaternes regeringsrepræsentanter den 25. juni 1973 for 2. halvår af 1973;

årsagen til disse foranstaltninger er det faktum, at de pågældende produkter ikke, eller kun i utilstrækkelige mængder, fremstilles i Fællesskabet, og i øvrigt er den begunstigede indførsel af disse produkter ikke af en sådan art, at den vil berøre de af Fællesskabets jern- og stålvirksomheder, der fremstiller direkte konkurrerende produkter;

disse årsager og omstændigheder, der ligger til grund for de halvårslige toldforanstaltninger, som medlemsstaterne træffer, muliggør ligeledes, under hensyntagen til de nuværende vilkår på det fælles marked for stål, at de anvendes inden for rammerne af henstilling nr. 1-64 af 15. januar 1964; disse toldsuspensioner eller toldkontingenter er ikke af en sådan art, at de vil kunne skade gennemførelsen af de mål, der er tilsigtede i henstilling nr. 1-64 om en forhøjelse af beskyttelsen udadtil, og i øvrigt udøver disse toldforanstaltninger en gunstig indflydelse på opretholdelsen af det nuværende handelssamkvem mellem medlemsstaterne og tredjelande;

det drejer sig derfor om særtilfælde hidrørende fra handelspolitikken, som berettiger til indrømmelse af fravigelser i overensstemmelse med artikel 3 i henstilling nr. 1-64;

der er grund til at sikre, at de kontingenter, der ydes, kun vil blive brugt til dækning af egne behov hos industrien i indførselslandet, og at en genudførsel til andre stater i Fællesskabet af de indførte jern- og stålprodukter i den tilstand, i hvilken de befandt sig ved indførslen, vil blive forhindret;

medlemsstaternes regeringer er blevet hørt angående de nedenfor nævnte toldkontingenter,

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Medlemsstaternes regeringer bemyndiges til at fravige de forpligtelser, der fremgår af artikel 1 i Den høje Myndigheds henstilling nr. 1-64 af 15. januar 1964 i det omfang, det er nødvendigt for ved indførsel fra tredjelande af de jern- og stålprodukter, der er nævnt omstående, at anvende toldsuspensioner eller toldkontingenter inden for grænserne af de mængder og niveauer, der er angivet for hvert af disse produkter:

⁽¹⁾ EFT nr. 8 af 22. 1. 1964, s. 99/64.

Pos.	Varebeskrivelse	Medlemsstater	Kontingent (i ton)	Told (i %)
ex 73.15 A V b) 1	Speciel valstråd til dækindustrien (valstråd af kulstofrigt stål, kun varmtvalset, med en diameter på mellem 4,5 og 6 mm og med et indhold af kulstof på mellem 0,62 og 0,74 %)	Forbundsrepublikken Tyskland Benelux Frankrig Italien	1 900 8 500 4 000 8 000	0 0 0 0
ex 73.15 A V b) 1	Speciel valstråd til dækindustrien (valstråd af kulstofrigt stål, kun varmtvalset, med en diameter på mellem 4,5 og 6 mm og med et indhold af kulstof på mellem 0,62 og 0,85 %)	Benelux	1 500	0
ex 73.15 A V b) 1	Speciel valstråd til fremstilling af fjedre og tråde benævnt »klaverstreng« med følgende beskaffenhed: — af kulstofrigt stål — kun varmtvalset — med en diameter fra 4,5 til 13 mm — med et indhold — fra 0,60 til 1,05 % af kulstof — på højst 0,05 % af svovl og fosfor tilsammen — fra 0,10 til 0,25 % af silicium — på højst 0,1 % af alle andre bestanddele tilsammen, med undtagelse af mangan og chrom (Forbundsrepublikken Tyskland og Benelux bemyndiges til — inden for rammerne af deres kontingent — at indføre speciel valstråd af legeret stål, kun varmtvalset, med en diameter fra 4,5 til 13 mm, til ventilfjedre med følgende analyseværdier: a) Chrom-vanadiumholdige produkter: 0,40-0,65 % C; 0,15-0,30 % Si; 0,60-0,90 % Mn; 0,15-1,10 % Cr; 0,15-0,30 % Va; højst 0,30 % Mo indhold af P og S under 0,035 % beregnet hver for sig b) Chrom-siliciumholdige produkter: 0,50-0,60 % C; 1,35-1,60 % Si; 0,60-0,80 % Mn; 0,55-0,80 % Cr; indhold af P og S under 0,035 % beregnet hver for sig)	Forbundsrepublikken Tyskland Benelux Frankrig	8 500 1 350 1 200	0 0 0
ex 73.08 A	Pladeemner i ruller, af jern og stål, beklædt (pletteret) på begge sider med legeret stål (som ikke beregnet efter vægt udgør den største del af produktet) indeholdende under 0,6 vægtprocent kulstof og over 10 vægtprocent chrom, uafhængigt af andre legeringsbestanddele (rustfrit stål), udglødet og bejdset, med en bredde på over 900 mm til og med 1 300 mm og en tykkelse på indtil 6 mm	Benelux	600	0
ex 73.16 A II b)	Brugte skinner bestemt til genvalsning	Frankrig	44 000	0

Artikel 2

1. De medlemsstater, som har opnået kontingenter i overensstemmelse med artikel 1 i denne beslutning, er forpligtet til sammen med Kommissionen at drage omsorg for en ikke-diskriminatorisk fordeling af toldkontingenterne på tredjelande.
2. De er forpligtet til at træffe alle nødvendige foranstaltninger for at udelukke muligheden for en genudførsel til andre medlemsstater af jern- og stålprodukter, der er indført inden for rammerne af toldkontingenterne, i den tilstand, i hvilken de befandt sig ved indførslen.

Artikel 3

1. Denne beslutning er rettet til medlemsstaterne.
2. Den er gældende indtil 31. december 1973.

Udfærdiget i Bruxelles, den 10. juli 1973.

På Kommissionens vegne

François-Xavier ORTOLI

Formand

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 11. juli 1973

om fastsættelse af det maksimale restitutionsbeløb i forbindelse med den tiende del-licitation for hvidt sukker i henhold til forordning (EØF) nr. 1101/73

(Den franske tekst er den eneste autentiske)

(73/247/EØF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning nr. 1009/67/EØF af 18. december 1967 om den fælles markedsordning for sukker ⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 174/73 ⁽²⁾, særlig artikel 10, stk. 3, og

ud fra følgende betragtninger:

I henhold til Kommissionens forordning (EØF) nr. 1101/73 af 26. april 1973 om en løbende licitation med henblik på salg af hvidt sukker bestemt til udførsel, som det franske interventionsorgan ligger inde med ⁽³⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 1477/73 ⁽⁴⁾ iværksætter det pågældende organ del-licitationer med henblik på salg af hvidt sukker, som det ligger inde med, og med henblik på fastsættelse af eksportrestitutionen for dette sukker;

i henhold til bestemmelserne i artikel 7 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 258/72 af 3. februar 1972 om fastsættelse af gennemførelsesbestemmelser vedrørende interventionsorganernes salg af sukker gennem udbydelse i licitation ⁽⁵⁾, fastsættes, såfremt licitationsbetingelserne ikke angiver et maksimalt beløb for restitutionen, dette beløb med henblik på den

pågældende licitation efter gennemgang af de modtagne bud og i overensstemmelse med den procedure, som er fastsat i artikel 40 i forordning nr. 1009/67/EØF og især under hensyntagen til markedsforholdene og afsætningsmulighederne; i henhold til disse kriterier bør der for den tiende del-licitation fastsættes det maksimale beløb, som er anført i artikel 1;

de i denne beslutning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomiteen for sukker,

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

For så vidt angår den tiende del-licitation iværksat i overensstemmelse med forordning (EØF) nr. 1101/73, og for hvilken fristen for indgivelse af bud udløber den 11. juli 1973, fastsættes den maksimale eksportrestitution med henblik på licitationstilslaget pr. 100 kg hvidt sukker til 4,750 regningsenheder.

Artikel 2

Denne beslutning er rettet til Den franske Republik.

Udfærdiget i Bruxelles, den 11. juli 1973.

På Kommissionens vegne

P. J. LARDINOIS

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT nr. 308 af 18. 12. 1967, s. 1.

⁽²⁾ EFT nr. L 25 af 30. 1. 1973, s. 1.

⁽³⁾ EFT nr. L 112 af 28. 4. 1973, s. 20.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 148 af 5. 6. 1973, s. 15.

⁽⁵⁾ EFT nr. L 31 af 4. 2. 1972, s. 22.

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 16. juli 1973

om fastsættelse af mindsteprisen for salg af smør med henblik på den 21. særlige licitation afholdt inden for rammerne af den løbende licitation, der er nævnt i forordning (EØF) nr. 1519/72

(73/248/EØF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 804/68 af 27. juni 1968 om den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter ⁽¹⁾, senest ændret ved akten vedrørende tiltrædelsesbetingelserne og tilpasningen af traktaterne ⁽²⁾, særlig artikel 6, stk. 7,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 985/68 af 15. juli 1968 om fastsættelse af almindelige regler for interventionsforanstaltninger på markedet for smør og fløde ⁽³⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 2714/72 ⁽⁴⁾, særlig artikel 7a, og

ud fra følgende betragtninger:

I henhold til Kommissionens forordning (EØF) nr. 1519/72 af 14. juli 1972 om salg af smør til nedsatte priser ved udbydelse i licitation med henblik på eksport af visse fedtblandinger ⁽⁵⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 1467/73 ⁽⁶⁾, har interventionsorganerne iværksat en løbende licitation for visse mængder smør, som de ligger inde med;

i henhold til artikel 9 i den pågældende forordning skal der for hver særlig licitation under hensyntagen til de modtagne tilbud fastsættes en mindstesalgspris for hver af de bestemmelser, som er nævnt i artikel 19, stk. 2, litra a) og b), i den pågældende forordning, eller besluttet, at licitationen skal være uden virkning; i henhold til artikel 10 i forordning (EØF) nr. 1519/72 skal sikkerheden for forarbejdning og udførsel fastsættes på samme tid under hensyn til forskellen mellem mindsteprisen og markedsprisen for smørret;

i betragtning af situationen på smørmarkedet og med henblik på de tilbud, der er modtaget ved den 21. særlige licitation, skal mindstepriserne fastsættes på det førnævnte niveau, og størrelsen af sikkerheden for forarbejdning og udførsel skal bestemmes i overensstemmelse hermed;

de i denne beslutning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomiteen for mælk og mejeriprodukter,

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

For den 21. særlige licitation, som er afholdt i henhold til forordning (EØF) nr. 1519/72, og for hvilken fristen for indgivelse af tilbud udløb den 10. juli 1973, fastsættes mindsteprisen for antagelse af licitationsbud og størrelsen af sikkerheden for forarbejdning og udførsel således:

Smørrest bestemmelse	Mindstepris i RE/100 kg	Sikkerhed i RE/100 kg
a) Artikel 19, stk. 2, litra a), i forordning (EØF) nr. 1519/72	36	140
b) Artikel 19, stk. 2, litra b) i forordning (EØF) nr. 1519/72	licitationen er uden virkning	

Artikel 2

Denne beslutning er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 16. juli 1973.

På Kommissionens vegne

François-Xavier ORTOLI

Formand

⁽¹⁾ EFT nr. L 148 af 28. 6. 1968, s. 13.

⁽²⁾ EFT nr. L 73 af 27. 3. 1972, s. 14.

⁽³⁾ EFT nr. L 169 af 18. 7. 1968, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 291 af 28. 12. 1972, s. 15.

⁽⁵⁾ EFT nr. L 162 af 18. 7. 1972, s. 1.

⁽⁶⁾ EFT nr. L 146 af 4. 6. 1973, s. 15.

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 16. juli 1973

om fastsættelse af mindsteprisen ved salg af smør med henblik på den 25. særlige licitation afholdt inden for rammerne af den løbende licitation, der er nævnt i forordning (EØF) nr. 1259/72

(73/249/EØF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 804/68 af 27. juli 1968 om den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter ⁽¹⁾, senest ændret ved akten vedrørende tiltrædelsesbetingelserne og tilpasningen af traktaterne ⁽²⁾, særlig artikel 6, stk. 7,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 985/68 af 15. juli 1968 om fastsættelse af almindelige regler for interventionsforanstaltninger på markedet for smør og fløde ⁽³⁾, senest ændret ved forordning nr. 2714/72 ⁽⁴⁾, særlig artikel 7a, og

ud fra følgende betragtninger:

I henhold til Kommissionens forordning (EØF) nr. 1259/72 af 16. juni 1972 om afsætning af smør til nedsatte priser til visse forarbejdningsvirksomheder inden for Fællesskabet ⁽⁵⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 1237/73 ⁽⁶⁾, har interventionsorganerne iværksat en løbende licitation for visse mængder smør, som de ligger inde med;

artikel 9 i den pågældende forordning bestemmer, at der på den ene side under hensyntagen til modtagne tilbud skal fastsættes en mindstesalgpris, eller at det kan besluttes, at licitationen skal være uden virkning og på den anden side at forarbejdningsikkerheden skal fastsættes under hensyntagen til forskellen mel-

lem markedsprisen for smørret og smørrets mindstepris;

med henblik på de tilbud, der er afgivet under den 25. særlige licitation bør mindsteprisen fastsættes på det ovennævnte niveau, og forarbejdningsikkerheden bør fastsættes i overensstemmelse hermed;

de i denne beslutning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomiteen for mælk og mejeriprodukter,

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

For den 25. særlige licitation, der er afholdt i henhold til forordning (EØF) nr. 1259/72, og for hvilken fristen for indgivelse af tilbud udløb den 10. juli 1973

- a) fastsættes den mindstesalgpris, der skal tages i betragtning ved antagelsen af licitationstilbudet, til 55 RE/100 kg smør.
- b) fastsættes forarbejdningsikkerheden til 132 RE/100 kg smør.

Artikel 2

Denne beslutning er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 16. juli 1973.

På Kommissionens vegne

François-Xavier ORTOLI

Formand

⁽¹⁾ EFT nr. L 148 af 28. 6. 1968, s. 13.

⁽²⁾ EFT nr. L 73 af 27. 3. 1972, s. 14.

⁽³⁾ EFT nr. L 169 af 18. 7. 1968, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 291 af 28. 12. 1972, s. 15.

⁽⁵⁾ EFT nr. L 139 af 17. 6. 1972, s. 18.

⁽⁶⁾ EFT nr. L 128 af 15. 5. 1973, s. 1.

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 16. juli 1973

om fastsættelse af de beløb, med hvilke de monetære udligningsbeløb skal nedsættes for så vidt angår oksekød

(73/250/EØF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 974/71 af 12. maj 1971 om visse konjunkturpolitiske foranstaltninger, der skal træffes inden for landbrugssektoren som følge af den midlertidige udvidelse af grænserne for kursudsving i visse medlemsstaters valutaer ⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 1225/73 ⁽²⁾,

under henvisning til Kommissionens forordning (EØF) nr. 1463/73 af 30. maj 1973 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende monetære udligningsbeløb ⁽³⁾, særlig artikel 5,

under henvisning til udtalelse fra Valutaudvalget, og

ud fra følgende betragtninger:

Kommissionens forordning (EØF) nr. 1469/73 af 30. maj 1973 ⁽⁴⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 1902/73 ⁽⁵⁾, har fastsat de monetære udligningsbeløb, som skal anvendes fra den 16. juli 1973;

disse udligningsbeløb er fastsat uden hensyntagen til artikel 4a, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 974/71, som bestemmer, at i samhandelen mellem medlemsstaterne og med tredjelande kan de udligningsbeløb, som skal anvendes som følge af en nedskrivning af den pågældende valuta, ikke være højere end importbelastningen fra tredjelande;

for at overholde denne regel præciserer artikel 5 i forordning (EØF) nr. 1463/73, at ved anvendelsen af

artikel 4a, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 974/71 for så vidt angår oksekød, bekendtgør Kommissionen de beløb, med hvilke de monetære udligningsbeløb skal nedsættes; de beløb, der fastsættes i henhold til denne regel, ændres periodisk, når udviklingen, for så vidt angår importbelastninger fra tredjelande, gør det nødvendigt;

Rådets forordning (EØF) nr. 1695/73 af 25. juni 1973 ⁽⁶⁾, ændret ved forordning (EØF) nr. 1824/73 ⁽⁷⁾ har bestemt, i hvilken udstrækning de monetære udligningsbeløb for oksekød som følge af en nedskrivning af en valuta kan være højere end importbelastninger ved indførsel fra tredjelande;

for at tillade en normal funktion af denne ordning må det ved beregningen af verdensmarkedsprisen tages i betragtning:

- en omregningskurs baseret på den effektive kurs af de valutaer, der flyder sammen inden for et udsving af 2,25 %,
- en omregningskurs for de andre valutaer, der er baseret på et gennemsnit for hver valuta udregnet i en bestemt periode, over for de fællesmarkedsvalutaer, der er nævnt i forrige afsnit;

anvendelsen af de nævnte kriterier fører til fastsættelsen af de beløb, med hvilke de monetære udligningsbeløb skal reguleres, i bilaget til denne forordning,

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Fra den 16. juli 1973 er de beløb, med hvilke i henhold til artikel 5 i forordning (EØF) nr. 1463/73 de monetære udligningsbeløb anført i bilaget til forordning (EØF) nr. 1463/73, senest ændret ved forord-

⁽¹⁾ EFT nr. L 106 af 12. 5. 1971, s. 1.

⁽²⁾ EFT nr. L 125 af 11. 5. 1973, s. 49.

⁽³⁾ EFT nr. L 146 af 4. 6. 1973, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 147 af 4. 6. 1973, s. 17.

⁽⁵⁾ EFT nr. L 195 af 16. 7. 1973, s. 1.

⁽⁶⁾ EFT nr. L 173 af 28. 6. 1973, s. 1.

⁽⁷⁾ EFT nr. L 185 af 7. 7. 1973, s. 1.

ning (EØF) nr. 1902/73 skal nedsættes, fastsat i bilaget.

Udfærdiget i Bruxelles, den 16. juli 1973.

Artikel 2

Denne beslutning er rettet til medlemsstaterne.

På Kommissionens vegne

François-Xavier ORTOLI

Formand

BILAG

Beløb, der skal trækkes fra de monetære udligningsbeløb

Position i den fælles toldtarif	Italien (LI/100 kg)	Irland (£/100 kg)	Det forenede Kongerige (£/100 kg)
— Levende vægt —			
ex 01.02 A II a) ⁽¹⁾	9 672	0	0
ex 01.02 A II a) ⁽²⁾	9 672	5,877	5,877
ex 01.02 A II b) ⁽³⁾	8 499	0	0
ex 01.02 A II b) ⁽⁴⁾	8 499	4,876	4,876
— Nettovægt —			
02.01 A II a) 1 aa) 11	12 463	9,168	9,168
02.01 A II a) 1 aa) 22	9 587	7,052	7,052
02.01 A II a) 1 aa) 33	15 339	11,284	11,284
02.01 A II a) 1 bb) 11	13 712	9,264	9,264
02.01 A II a) 1 bb) 22	10 971	7,412	7,412
02.01 A II a) 1 bb) 33	16 455	11,117	11,117
02.01 A II a) 1 cc) 11	22 769	16,749	16,749
02.01 A II a) 1 cc) 22	26 044	19,159	19,159
02.01 A II a) 2 aa)	13 677	7,493	7,493
02.01 A II a) 2 bb)	10 257	5,620	5,620
02.01 A II a) 2 cc)	17 096	9,366	9,366
02.01 A II a) 2 dd) 11	20 516	11,240	11,240
02.01 A II a) 2 dd) 22 aaa)	17 096	9,366	9,366
02.01 A II a) 2 dd) 22 bbb)	23 524	12,888	12,888
02.06 C I a) 1	2 298	3,596	7,515
02.06 C I a) 2	2 628	4,747	0

⁽¹⁾ Kalve bestemt til opfødning af en vægt på under 80 kg.

⁽²⁾ Andre end sådanne nævnt under ⁽¹⁾. Henførelse under denne underposition sker på betingelser, der fastsættes af de kompetente myndigheder.

⁽³⁾ Ungtyre bestemt til opfødning af en vægt på 220 kg og derofter, men højst 300 kg.

⁽⁴⁾ Andre end sådanne nævnt under ⁽³⁾. Henførelse under denne underposition sker på betingelser, der fastsættes af de kompetente myndigheder.